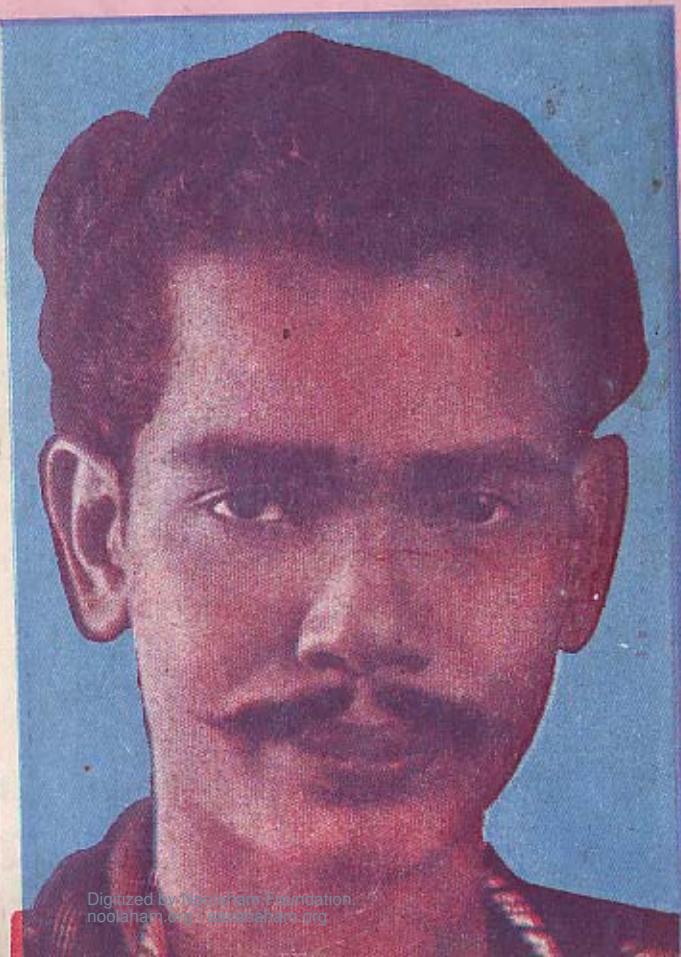

துந்துமிழு

கெள்ளவு சூதாயா : சுவாஸ்மாதா மணிரேகநான்

இலக்கிய இதழ்

50 சதும்

உங்கள் தேவைக்குரிய எல்லாவித
மோட்டார் உதிரிப் பாகங்களுக்கு

A. M. துறைப்பிள்ளை & சன்ன (சிலோன்) லிமிடெட்

ஸ்தாபனத்தாருடன் தொடர்பு காள்ளுங்கள்

A.M. Duraipillay & Sons (Ceylon) Ltd.

Dealers in

Burma Teak, Motor Spares
SHIP - Chandlers &
General Merchants

27, Canal-Row, Colombo I,
P. O. Box 1242

Telephone: 34318

Telegrams: "DURYOG"

With the Best Compliments

V. S. NADAR

General Merchants
& Commission Agents

336, Grandpass Road,
COLOMBO-14.

Telephone: 25096

Telegrams: "LINCON"

தமிழுக்கும் அழுதென்று பேரூ- அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்.

தமிழ் 1. |

1971

| அமுத 5:

அட்டையில்
எஸ். பொன்னுத்துரை

கௌரவ துணை ஆசிரியர்

பா. சிவபாலன்

தமிழமுது இலக்கியக் குழு

த. சிறிவிவாசன்
கு. கணேசலிங்கம்
ஆ. குணநாயகம்
பா. சிவகாட்சம்
வே. குணரத்தினம்
சி. கணேசலிங்கம்
இ. ச. கோபாலபிள்ளை

தமிழ் முது தி. வீல் வெளிவரும்
கலைகளில்உள்ள பெயர்களும்,
சம்பவங்களும் கற்பணையே. கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத
துக்களுக்குக் கட்டுரை ஏழுதிய
இலக்கியக் கர்த்தாக்களே
பொறுப்பாளிகளாவர்.

கு-ரி

இவ்வழகில்...

இதயம் பேசுகிறது
தலையங்கம்
மனக்கோலம்
நா. சுப்ரீமாணிய ஜியர்
மலரங்பங்
மஹரகவி
எம். எச். எம். சம்ஸ்
மாக்ஸிம் கார்க்கி
செ. பேரகாதன்
மாட்டுன் விக்கிரமசிங்க
எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன்
தெனிவத்தை ஜோசி
எஸ். பொன்னுத்துரை
வ. அ. இரசாத்தினம்
கே. எஸ். சிவதூரான
ஓ. சிவானந்தன்

தியம் பேசுதிரு

‘இன்றெலக்ஸைவல்’ பாதையில் இலக்கியத்தைப் பார்க்க இன்னும் பத்திரிகை தொன்றவில்லை. அக்குறையை ‘தமிழ்முது’ நிவிர்த்திக்கும் என நினைக்கின்றேன்.

—ஏ. இக்பால், தர்க்காரவுன். கடந்த இதழில் அ. ந. க. முகப்பட்டை கண்டு மட்டில்லா மகிழ்வானேன்: எங்கள் நாட்டின் நேர்மையான எழுத்தாளர்களை இங்ஙனம் கொரவிகிக் வேண்டும். அ. ந. க. அதற்கு முழுத்தகுதி யுடையவர். அதற்காகத் தங்களுக்கு நன்றி கூறுகின்றேன்.

—எஸ். அகஸ்தியர், கண்டி. ‘தமிழ்முதை’த் தொடர்ந்து வாசிப்பதில் நானும் ஒருவன். அது நல்ல இலக்கியச் சஞ்சிகையாக உள்ளது.

—தியாகமணி, நீர்வையூர்.

‘தமிழ்முது’ இதழ் கண்டேன். மரமான சுவையிக்க இலக்கிய இதழ் என்பதையும் அறிந்து கொண்டேன். இலங்கை வானையினரால் நடாத்தப்பட்ட கலைக்கோல நிகழ்ச்சியில் இடம்பெற்ற தமிழ்முதின் விமர்சனத்தைகேட்கத் தவறிய எனக்கு ‘வானையில் தமிழ்முது’ என்ற கட்டுரையை வாசித்த போது வானையில் கேட்டது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. வே. குமரசாமி என். எஸ். எம். இராமமையா, பா. சிவகாட்சம் போன்றேரின் படைப்புக்கள் அழுதைப் போலவும் சுவையிக்கதாகவும் பாராட்டக் கூடியதாகவும் இருந்தது. மொத்தத்தில் தமிழ்முது பாராட்டக் கூடிய இதழ்.

—செல்வி. அருந்தவராணி கண்பதிப்பினரை, சரவணை, வேலஜை.

ஏ. இக்பால், என். எஸ். எம். இராமமையா, வ. அ. இராசரத் தினம், சில்லையூர் செல்வராசன் ஆகியோருடைய படைப்புக்கள் தமிழ்முதைச் சுரந்தன. ‘புதியதோர் உலகம் செய்வோம்’ என்ற பாரதியின் கவிதைக்கேற்ப ‘தமிழ்முதும்’ புதியதோர் இலக்கியப் பரம்பரையை உருவாக்கி வருகிறது என்பதற்கு நான்காவது தீதமே சாட்சி.

—த. மொழிவாணன், பண்டாரவளை தாங்கள் வெளியிட்டுள்ள ‘தமிழ்முது’ இதழ் கண்டேன். சிறப் பான முறையில் வெளிவருவது கண்டு வாழ்த்துகின்றேன்.

—வ. ராமுலேஸ், இட்டாம்பிட்டி.

தமிழ்முது நான்காவது இதழ் கண்டேன். நேரம் போனது தெரியாமல் அழுதைப் பருகினேன். கவிதைகள் கட்டுரைகள், சிறுக்கைகள் நல்ல தரமாய் அமைந்திருந்தன.

—வதிரியூர் மகாதேவன், கரவெட்டி.

உங்கள் தமிழ்முதுக்கும் ஓராண்டு நிறைவு!

உங்கள் தமிழ்முதுக்கும் ஓராண்டு நிறைவு பெறுகின்றது. வழகம் போல் இருந்திடினும் கண்தியான, சுவையான இந்த இலக்கிய மலரை எமது அன்புக்குரிய வாசகர்களுக்கு உவகையோடு அளிக்கின்றோம்!

சமுத்தில் ஏறக்குறைய மூப்பதுக்கு மேற்பட்ட பத்திரிகைகள் வெளி வருகின்றன. இவைகளில் அநேகமானவை மாத, இருமாத பருவ வெளி பீடுகளாக மலர்கின்றன. ‘தமிழ்முது’ உட்பட இன்னும் இரண்டொரு பத்திரிகைகளை மும்மாதங்களுக்கொருமுறை நீண்ட இடைவெளி விட்டு வருகின்றன. அற்றைய பத்திரிகைகளுக்கில்லாத ஒரு செல்வாக்கு தமிழ்முதுக்கு ஏற்பட்டிருப்பதைக் கண்டு நாமும் பெருமிதம் அடைவதோடு, அந்த ஒத்துழைப்புத் தொடர்ந்து எமக்குக் கிட்டும் என்ற பரிபுரண நம்பிக்கையோடு இந்த இரண்டாவது ஆண்டினில் நாம் காலாடி எடுத்து வைத்திருக்கின்றோம்.

தமிழ்முது தொடர்ந்து தனது தனித்துவத்தோடு, கொள்கைகள் கோப பாகேளுக்கு அப்பால் நின்று வெளிவரும் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நாம் வலியுறுத்திச் சொல்லுகின்றோம். யானையும் மிகைப்படுத் தியோ அல்லது இருட்டடிப்புச் செய்யும் நோக்கம் எங்களுக்கில்லை. சிறந்த சிருஷ்டிகள் படைக்கும் படைப்பாளிகளுக்கு நிச்சயமாகத் தமிழ்முதில் களம் உண்டு, எழுதுங்கள்.

இவ்விதழ் பற்றி உங்கள் கருத்துக்கள் வரவேற்கின்றோம்!

நூல்தோலம்

சமுத்துச் சிருஷ்டிகளுக்குத் தனித்துவமான ஒரு இலக்கியப் பாரம்பரியம் உண்டு: எமது படைப்பாளிகள் உடன் நிதழ் கால வாழ்கினைக்கூடுதலான போக்குகளை, யதார்த்தத்தோடு கலாபூர்வமாகச் சிருஷ்டிப்பதில் திறமை கொண்டவர்கள். ஆனால், அவர்களின் திறமை கூடுதலான பண்கு நல்லை இலக்கியத்தில் புணைக்கதைத் துறையிலும் பார்க்கக் கவிதைத் துறையிலுமேயே பிரதிபலிக்கிறது. அந்தச் கவிதைத் துறையை இன்று வழி நடாத்திச் செல்பவர்களில் மஹாகவி, முருகையன், சில்லையூர்க் செல்வராசன், நாவற்குழியூர் நடராசன் இப்படி இன்னும் இரண்டொரு கவிஞர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்தச் கவிஞர்களில் மஹாகவியும் முருகையனும் நாடகத் துறையில் இறங்கியிருப்பது கண்டு யார் தான் பெருமை கொள்ள மாட்டார்கள்? கடந்தமுன்றுவருட கால இடைவெளியின் கொழுப்பு வாழ் மக்கள் ஏற்குறையை நாற்றி ஜம்பது நாடகங்களைக் கண்டு கவித்திருக்கிறார்கள்: இதில் எத்தனை நாடகங்கள் தசமான வைகள்? எவ்வ எவ்வ சமுதாயக் கண்ணேட்டத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தன? அவைகள் யதார்த்தமும், கலாபூர்வமும் சிறந்த கடையைமப்படும் கொண்டனவா? இந்த அளவுகோளின்படி பார்த்தால் விடை விரல் விட்டு என்னக்கூடியதாகவே இருக்கு மென்பதில் விகலபமேயில்லை.

நல்ல நாடகங்களாக அன்னமையில் வாசகரின் ‘சுமதி’ இ. சிவானந்தவின் ‘விடிவை நோக்கி’, சானுவின் ‘நான்கியன்’ ‘லட்சின் ‘சலோமி’, சுபேர் ஹமிட்டின் ‘அவளைக் கொன்றவள் நீ’ கலைச்செல்வனின் ‘மனிதகர்மம்’, மஹாகவியின் ‘கோடை’, முருகையனின் ‘இருத்தயங்கள்’, சந்தரவிங்கத்தின் ‘அபஸ்வரம்’ இப்படி இன்னும் சில நாடகங்களைப் பிப்பட்டியலிற் புகுத்தலாம். இவைகளில் அநேகமானவை பிறமொழித் தமுவல் நாடகங்களாகும்.

தெனினிந்தியச் சிவிமாவின் அருட்டுணர்வேசடும், யாழிப் பாண்துதுக் கொட்சைச் சொற்களைப் புகுத்தியும் நாடகச்சைவை ஈன்ற போர்வையில் வெறும் பொழுதுபோக்கு நாடகங்களைப் பார்த்து அலுத்த எமக்கு இந்த வருட ஆரம்பத்திலேயே இரு நஷ்ட நாடகங்களைப் பார்க்க நேர்ந்தது: ஒன்று மஹாகவியின் ‘புதிய தொரு விடு’. மீனவகு குடும்பமொன்றின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பதாக அமைந்திருந்தது இந்நாடகம். மற்றது முருகையனின் ‘கருமியம்’ இது தொழிலாள வர்க்கத்தின் பிரச்சனையை மையக் கருத்தாகக் கொண்டது.

மஹாகவி, முருகையன் வரவால் நாடக இலக்கியம் செழிப்புறும் என்பதில் புதுமையில் ஸ்லையே! இருவரும் ஈழத்து மஹாகவி கள்வல்வா?

— மகரம்.

இன்றைய ஈழத்தில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள்

— நா. சுப்பிரமணிய ஜூர் B. A. (Hons)

ஏக்களாட்சியுரிமைகளின் பாதுகாப்புக் கருவிகளில் ஒன்றுக் கூட்டுமென்றி அறிவுட்டும் ஆசானுக் கவும் பண்பாட்டை வளர்க்கும் உரமாயும் அமைவது பத்திரிகை. இன்றைய நாகரிக உலகின் தவிர்க்க முடியாத பொதுத் தொடர்புக் கருவியாகவும் அறிவுக் களஞ்சியமாகவும் இலக்கியம் கலை என்பவற்றை வளர்க்கும் செம்புமைகவும் திகழ்கின்றது பத்திரிகைத்துறை. ஒவ்வொரு நாட்டினதும் தேசிய உணர்ச்சியையும் பண்பாட்டையும் புலப்படுத்துவது அவ்வளவ் நாடு பூப் பத்திரிகைகளது தலையாய்கடன்.

குகளிலிருந்தும் வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளன. சுமார் முப்பதுக்கும் மேற்பட்டுள்ள இப்பத்திரிகைகளின் தொகை ஒரு வகையில் ஈழத்து இலக்கியக் காரர்களின் பேரார்வத்தினைக் காட்டுகின்ற தென்லாம். கடந்த சுமார் இரு தசாப்தங்கட்சிடையில் பல இலக்கிய இதழ்கள் தமிழில் தொடர்ந்து விட்டன. கலைச் செலவில், தமிழ்முரசு, புதுமை, இலக்கியம், குழிலோசை, சமூகதீபம், மழச்சுடர், மறுமலர்ச்சி முதலியன் இவ்வாறு அந்பாயனில்முடிந்தவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கவை. ஆரம்ப காலத்துச் சமுத்தமிழ் எழுத்தார்களை அறிமுகம் செய்த ‘‘சுழகேசரி’’ யின் தொண்டு ஈழத்தமிழ்ப்

�ழத்தில் தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறையில் இன்றைய காலகட்டம் ஒரு பரப்பரப்பான குழ்நிலை என்லாம். தேசிய மனப்பான்மையுள்ள கலை இலக்கியப் பத்திரிகைகள் மலரவேண்டுமென்ற நியாயமான உணர்ச்சிக்கு அரசாங்க ஆதரவும் கிடைத்துள்ள இச் சூழ்நிலையில் கடந்த சுமார் ஆறு மௌதங்களில் புதிய பல தமிழ்ச்சாஞ்சிகைகள் ஈழத்தின் பல திக-

பத்திரிகையில் மறக்க முடியாதது. நீண்டகாலமாக தினசரிச் செய்திஏடுகளாக கலை வாரப் பதிப்பில் இலக்கியக்களஞ்சியங்களாகவும் பணி புரியும் ‘‘வீரகேசரி’’ ‘‘தினகரன்’’ என்பவை இப்பொழுதும் தமிழ்ப்பணியைத் தொடர்கின்றன. கடந்த பத்தாண்டுக்கட்டு மேலாக வெளிவரும் ‘‘சுழநாடும்’’, தினபதியின் வாரப்பதிப்பான் ‘‘சிந்தாமணியும்’’,

சிறுக்கதை, கவிதை, கட்டுரை, தொடர்க்கதை ஆகிய துறைகளில் தம்பணியைப் புரிந்து வருகின்றன. “ஸமூதாடு” கடந்த ஆண்டில் காவிய, நாடக, நாவல், சிறுக்கதைப் போட்டி கள் வைத்து இலக்கிய வளர்ச்சி பிப்பணியில் தன் பங்கினை நிறுவிக் கொண்டுள்ளது. ‘கதந்திரன்’ “செய்தி” என்பனவும் தொடர்ந்து வெளிவரும் இலக்கியத் தொடர்புள்ள இதழ்கள்.

கடந்த சுமார் நான்கைந்து ஆண்டுக்க்கு மேலாக இலக்கியப் பணிக்கென்றே வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் இதழ்களில் “மல்லிகை”, “விவேகி”, “இளம்பிறை” என்பன இன்றைய ஸமத்தின் தரமுயர்ந்து சஞ்சிகைகளாகவள்ளன. அன்மையில் இரண்டொரு ஆண்டுகளாக வெளிவரும் நாவேந்தன் மலர், சிந்தனை, தமிழுமது ரோஜாப்பூ, எழில், குங்குமம் என்பனவும் சில மாதங்களாக வெளிவரும் கற்பகம், சிலம் பொலி, புன்னகை சாட்டை, வானவில், நெஞ்சம் முதலியனவும் இவ்வாண்டில் ஜனவரியுடன் மலரத் தொடங்கிய அஞ்சலி, செங்கத்திரி, சிப்பி, பூம் பொழில், கலைக்குயில், பொய்கை, ரோஜா ஆகியவையும் ஆக சுமார் இருபதிற்கு மேற்பட்டவை மேற்கூறியவற்றுடன் இன்றைய பத்திரிகைக்கணிப்பில் இடம் பெறுகின்றன. நகைச்சுவை ஏடான் “கிரித்திரன்” தொடர்ந்து தரமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. வெற்றிமணி, குமரன், என்பன மாணவர் இதழ்களாக வெளிவருகின்றன. “அம்புஜம்”, “தேன்” என்பன தரமான கையெழுத்துப் பத்திரிகைகள்.

மேற்படி இலக்கிய முயற்சிகளில் பெரும்பாலானவை மாதுகையில் கொண்டு வருகின்றன. “ஸமூதாடு” கடந்த ஆண்டில் காவிய, நாடக, நாவல், சிறுக்கதைப் போட்டி கள் வைத்து இலக்கிய வளர்ச்சி சிப்பணியில் தன் பங்கினை நிறுவிக் கொண்டுள்ளது. ‘கதந்திரன்’ “செய்தி” என்பனவும் தொடர்ந்து வெளிவரும் இலக்கியத் தொடர்புள்ள இதழ் தொடர்பு மேற்படி இதழ்களில் நிலைத்துநிற்கக்கூடியவை எவ்வளவை என்பதைக் காலம் தான் முடிவுசெய்ய வேண்டும். முன்பு தோன்றி மடிந்தவற்றை நோக்குவும், தந்தொழுது தரமாக வெளிவரும் “லர்சு” சஞ்சிகை மாதந்தோறும் தொடர்ந்து வெளிவரப் பிரம்மப் பிரயத்தனம் செய்வதைக் கண்கூடாகக் காணவும், இன்றைய சஞ்சிகைகளின் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாகவேயுள்ளது. என்னிச்சையளவில் அதிகமாக வெளிவருதிலும் பார்க்க தரத்தில் உயர்ந்தவையாகத் தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டும் என்பது நியாய பூர்வமான கருத்தாகும்.

இலக்கியத் தரம் என்ற தராசில் இட்டுப்பார்ப்பதானால் தமிழகத்தின் தீபம், தாமரை, கலை மகள் போன்ற குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய ஏடுகளுக்கு நிகராக மலர், மல்லிகை, தமிழமுது, இளம்பிறை, விவேகி என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். மலர் ஒரு முழுமையான இலக்கிய ஏடாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. அரசியற் கொள்கைப் பாதிப்பற்ற தனித்துவ இலக்கிய ஏடாக மலர்ந்த இச்சஞ்சிகை.

ஸமுத்து இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஸமுத்து வாசகர்களின் முழுஆதரவையும் திரட்டுவதன் மூலம், ஸமுத்து ‘எழுத்தின்’ தனித்துவத்தைப் பேணவும்

அதை வளப்படுத்தவும் முடியும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில், ஈழத்து எழுத்துக் கொள்கை வெளிவருவன் கள் ம் அமைத்துக் கொடுப்பதையும், ஸமுத்துவாசகரினை கொடையே அவை முக்கியத்துவம் பெறங்கெய்வதையும்” இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ளது. தரமிக்க கிருக்கதை களையும், கவிதை கணையும், பொருளாளமுள்ள கட்டுரைகளையும், திறனுய்வுகளையும் தொங்கி வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் இக்கிளக்கிலங்கை எட்டின் ஆசிரியர் ‘அண்பு மணி’. மலர் தொடர்ந்து வெளிவந்து ஸமுத்து ‘எழுத்தின்’ தனித்துவத்தைப் பேண வாசகரது தரமும் தொகையும் அதிகரிக்க வேண்டும்.

‘டொமினிக் ஜீவா’ அவர்கள் நடாத்தும் இதழான மல்லிகை அவரது அயரா உழைப்பாலும் வாசகரது ஆதரவாலும் தொடர்ந்து ஸமுத்தினதேசிய முற்போக்கு ஏடாக— தமிழகத்தின் ‘தாமரை’யின் சாயலில்—வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. சமூகப் பிரக்களுடன் கூடிய படைப்பிலக்கியங்கட்குக்களமாக திகழ்வதுடன் தரமான சிங்கள மொழிக்கைத் தகளையும் மொழி பெயர்ப்புக்கைத் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. ‘தமிழமுதும்’ ‘விவேகி’யும் திங்களிதழ்கள் தமிழகத்தின் தொடங்கில்லை என்றாலும் ஸமுத்தினதேசிய இலக்கியத்தேவை ஒரளவு நிறை வெய்துவது சாதி தியமாகலாம். ‘இளம்பிறை’ தன் பெயரளவில் ஒரு மதச் சார்பினைக் கூட்டினாலும் விடய அடக்கத்தில் இலக்கிய ஏடாகவே மிளிர்கின்றது.

தமிழகத்தின் ‘கலைக்கதீர்’ அறிவியல் ஏட்டின் பாணியில் ஸமுத்தில் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளது “செங்கத்திரி” என்ற இதழ். “அறிவென்னும் ஆதவன் சிந்தும் ஒளிர்வேசெங்கத்திராகும்” என்ற தாஶகமந்திரத்துடன் இரசாயனவியல் பெளதிகவியல், புவியியல் சார்ந்த கட்டுரைகளுடன் உதயமாகத் தொடங்கியுள்ள இக்கதிர் தொடர்ந்து வெளிவரவேண்டும். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினைச் சார்ந்தது

வெளியீடான் “சிந்தனை” கலை சமூக அறி வியல் ஏடாகும். இதில் மொழியியல், மெய்யியல், சாசனவியல், பொருளியல், அரசியற் துறைகள் சார்ந்த ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வெளிவருகின்றன. மேலோட்டமான வாசக ரசனைக்கு மேற்பட்டாக ஆழந்த புலமையறிவு பெற வழி வகுப்பதாக இவ்வேடு அமைந்துள்ளது. கடந்த சில ஆண்டுகளாக வெளிவரும் “தமிழ் இளைஞர்” சஞ்சிகையும் பல்வகை அறிவியல் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை வெளியிட்டு மாணவர்களதுகல்வித்தரமுயரவழிவருக்கின்றது.

தரமுயர்ந்தவையாக மேலே குறிக்கப்பட்ட பத்திரிகைகள் தவிர எண்ணியலை எந்த அளவுக்குத் தம்பணியில் தம் தரத்தை நிலைநிறுத்தப்போகின்றன என்பதைப் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்கவேண்டும். குறிப்பிட்ட சில சஞ்சிகைகளைத் தமிழக ஏடுகளுக்கு நிகராக்க கூறியது மிகை என்று சிலர் கருதலாம். ஆயின் தமிழகத்தில் வெளிவரும் ஏடுகளுக்கு உள்ள அளவுவாசக ஆதரவும் எழுத்தாளர்களது ஆற்றலிலக்கிய ஆதரவும் சமூத்து ஏடுகளுக்கு இல்லை. தமிழகப்பத்திரிகை வெளியீட்டில் உள்ள அச்சுக்கலை நுணுக்கச் சிறப்புக்களுடன் ஈழத்துப்பத்திரிகைகள் போட்டியிட முடியாது. எனவே பல்வேறு தொழில் பார்க்கும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பகுதி நேரமுயற்சியாக வெளிவரும் இப்பத்திரிகைகளைத் தமிழக ஏடுகளின் தரத்துக்கு நிகராக்கக்கொள்வதில் மிகை என்ற கருத்துக்கிடமில்லை.

�ழத்தில் இலக்கிய அறிவியல் ஏடுகள் பெருமளவு வெளிவருத்

பெருட்டாவை கழுதை என்றங்

இருமூறை பெருட்டா பழைய புத்தகக் கடை ஒன்றுக்குப் போயிருந்தார். அங்கு ‘என்வாழ்த்துக்கள்’ என்று முன் பக்கத்தில் அவரே எழுதி ஒரு நண்பருக்கு அன்பளிப்புச் செய்திருந்த நூல் ஒன்று விற்பனைக்கு வைத்திருப்பதைக் கண்டார்.

அதை எடுத்து “என்ன கேட்கிறை இந்தப் புத்தகத்திற்கு?” என்று கேட்டார் ஷா.

கடைக்காரன், “இந்தப் புத்தகத்தை பன்னிரண்டு லிலிங்குக்கூட விற்கலாம். எவ்வேறு ஒரு கழுதை முன் பக்கத்தில் என்வாழ்த்துக்கள் என்று கிறுக்கியிருக்கிறன. அதற்காக நிங்கள் மூன்று ஷில் லிங்கைத் தாருங்கள்” என்றங்.

தொடங்கியுள்ள இச் சூழ்நிலையில் தரமற்ற குப்பைகளும் பல்கிப் பெருகியுள்ளன என்ற உண்மையையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தமிழ் திரையுலக நடிக நடிகையரின் புகழ் பாடுவதையும், வாசகரின் ஆபாசக்கவர்க்கி உணரவுகட்டுத் தீவிர போடுவதையும் குறிக்கோளாகக் கொண்ட பத்திரிகைகளை அரசு தடைசெய்யவேண்டும். களையெடுப்பின் மூலம் தான் பயிர் விளை அதிகரிக்கும். மேலும் தனித் தனி சிறு சிறு இதழ்களை வெளியிட முனையும் ஒவ்வொரு ஊக்கமுள்ள பத்திரிகையாளரும் இலைந் து அதிகப்பக்கங்களுடனும் இலக்கியத் தரமான விடய நிறைவட்டஙும் கூடிய

இதழ்களை வெளியிட முனைந்தாலும் அவை தொடர்ந்து வெளிவருவது சாத்திய மாகலாம். தென்னிந்திய பத்திரிகைகளின் ஆதிக்கத்தினின்று விடுவித்துக்கொண்டு சமூத்துக்கான தனித்துவம் ‘எழுத்தை’ வளர்க்க வேண்டுமென்ற இன்றைய காலகட்ட உணர்வே இன்று பல்கிப் பெருகியுள்ள வெளியிடுக்கு அடித்தளமாகும். இவ்வனரவு தமிழகத்தின் தரமான பத்திரிகைகளை மீது துவேஷமாக மாருமல் தேசிய உணர்வில் உள்ள ஆர்வமாக மட்டும் அமைவது நல்லது. தீபம், தாமரை, கலைமகள் மஞ்சரி, கல்கி போன்ற வைசமூத்தில் தற்பொழுது கிடைப்பதற்காகி வருகின்றது. இதனால் சமகால ஈழ, தமிழக சஞ்சிகைகளின் இலக்கிய முயற்சிகளை ஒத்து நோக்கும் முயற்சிதடைப்படைகளின்றது. எனவே தரமான சஞ்சிகைகளது வரவுதடைப்படுத்தப்படுவது விரும்பத்தக்கதல்ல.

�ழத்தில் தற்பொழுது வெளிவரும் இதழ்கள் தேசிய இலக்கிய

மலர்ச்சிக்கான நம்பிக்கையின் கீற்றைப் புலப்படுத்தினாலும் தமிழகத்தின் “மஞ்சரி” இதழின் அமைப்பில் ஒரு சஞ்சிகை ஈழத்தில் வெளிவரும் போதுதான் பத்திரிகைத் துறையில் “தன்னிறைவு” என்ற பத்தின் முழுமையான பொருளை ஈழம் பெற முடியும். பல்வேறு மொழிகளிலும் பல்வேறு உலகப் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவரும் பல்துறைகளையும் சார்ந்த கட்டுரைகள் கதைகளை மொழி பெயர்த்து வெளியிடவும் ஆய்வறிஞரிடம் குறிப்பிட்ட தலைப்புக்களில் கட்டுரைகள் எழுதுவித்து வெளியிடவும் இத்தகைய தொரு ஏடு அவசியம். பத்திரிகைத் துறையில் அனுபவமுள்ள அறிஞரும் பத்திரிகை நிறுவனங்களும் இனைந்து இலாப நோக்கின்றி இத்தகைய தொரு பத்திரிகையை வெளியிட முன் வருவார்களாயின் தற்போது ஈழத்துத் தமிழ்ப்பத்திரிகைத் துறையில் ஏற்பட்டுள்ள புதிய விழிப்பு ணர்.சி முழுமையான பல்லைத்தரலாம்.

வாசித்துவிடார்களா?.....

‘சிரித்திரன்’

�ழத்தில் வெளிவரும் தரமான, தனித்துவமான ஒரு ஏடு.

இலங்கையில் எங்கும் கிடைக்கும்.

அவள் ஒன்று நினைக்க.....

— மலரன்பன் —

“இப்படியாகத்தான் அந்த பத்துத்தலை இராவணனுக்குப் பட்டவன் இராமபிரானின் மனைவியாகிய சிதாப் பிராட்டியை பர்ணசாலையோடு பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டு வானவீதியில் புட்பக விமானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தான்...”

மேட்டு லயத்து அண்ணவிக் கங்காணி பெரிய எழுத்து இராமாயாணத்தை எழுத்துக்கூட்டி சுருதிசேர்த்துப் படிக்கும் ஓலி பணிய லயத்துப் பார்வதியின் காதுகளில் விழுகிறது.

சன்னலைத் திறந்து மேட்டு லயத்தை தப் பார்க்கின்றான். அண்ணவிக் கங்காணியின் ‘காமப்ரா’ திண்ணையில் ஒரு கும்பல உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது புராணங்கள் படிக்கும்போது படுத்துக்கொண்டு கதைகேட்டு அடுத்த பிறவியில் பாம்பாய்ப் பிறக்கிறாம் பாததால் உட்கார்ந்து கொண்டு கதைகேட்டு கின்றது கும்ப!

“சேசே! என்ன புராணம் விடிய விடிய? மனுசனுக்பட்ட

வன் தின்னு உண்ணே அசந்து மசந்து தூங்காம சும்மா காத ஸெக்க கத்துருஞுக’ சலிப் புடன் சன்னலைச் சாத்துகிறான் பார்வதி.

“என்னு தொங்க மூடு? இப்பத்தான் சன்னல் சாத்துக்கு இருக்கு, இன்னும் தூங்க கலியா?”— கேட்பது அடுத்த வீடு.

“ஓப்புருன! தூக்கமா வருது இந்த மேட்டு லயத்து ஆருங்கலாவு? புராணம் படிக்கிறேன் படிக்கிறேன்னு ஒரேதா விடிய விடிய ‘ஸ்டோர் மோல்’ கணக்காக் கத்துருஞுக’”

“ஒங்க மூட்டுக்காரரு ஏப்ப வருவாரு? போன சங்கதி ஒன்னும் தெரியவியே”

“யாரு ராமுவங்க அப்பனு? எப்போ வருதோ தெரியல்.

அவங்க ஆயிக்கி “ஆச்சா போச்சா ன்னு இருக்கின்னு தந் திவந்தன் னக்கிபோனிச்சி, இன்ன கும்நாலு நா

ஊச்சி என்னமோ ஏதோதெரியல்”— அடுத்த வீட்டுக்காரியின்

கேள்விக்கு பதில் சொல்கிறான் பார்வதி. அவள் “ராமுவங்க அப்பன் என்று சொன்னது தன் கணவணைத்தான்.

“சரிசரி எனக்கு கண்ண கசக்கிது நான் படுக்கிறேன்” அடுத்த வீட்டில் ஓளி அவிகிறது.

“சீதா பிராட்டியை தேடிக் கொண்டு வந்த இராமலக்கு மனைர்கள் சுக்கிரவணைச் சந்திக் கின்றனர்...” அன்னை விக்கங்காணியின் பெரிய எழுத்து இராமாயணம் கணீரென ஓலிகிறது.

“இவன்களுக்கு வேற ஒரு பொழுப்புமில்லை”— அலுத்துக் கொண்டு பார்வதியின் கணக்கள் “காமப்ராவை” நோட்டமிடுகின்றன. மூத்த பையண் ராமு ஒரு மூலையில் ஒரு துண்டுச் சாக்கில் தண்ணை இருக்கின்ற மூன்றாவது மூத்துக்கூடு கொண்டு கிடக்கிறான். இலையவள் பேச்சி, மற்றொரு மூலையில் வாட்டம் போட்டகொழுந்தாய் சுருண்டு கிடக்கிறான். குப்பிலாம் புமங்கலாக எரிகின்றது.

கதவை மெதுவாகத் திறந்து மெள்ள வெளியேவந்து பார்க்கிறான். பணியலயதிற்கு எதிரே மேல் முடக்கில் இருக்கும் “கண்டக்கையாவின்” பங்களாவில் விளக்கு எரிவது தெரிகின்றது. உள்ளே வந்தவன் கதவை மெதுவாக ஒருக்கனித்து வைத்து விட்டுப் படுக்கையில் விழுகிறான், படுத்துக்கொண்டு தன் உடலையே ஒரு முறை பார்த்துக் கொள்கிறான். இரண்டு பிள்ளைகள் பெற்றும் கட்டுக் குலையாமலிருக்கும் தன் உடலைக் கண்டு “பெரிய ஜீயா” முதல் சில்லறைக்கங்காணிமார்வரை “ஒரு கண்” போடுவதை

நினைக்கும் போது ஒரு புறம் மகிழ்ச்சியாகவும், மறு புறம் வேதனை யாகவும் இருக்கின்றது. அவள் மனதிற்குள் ஒரு சுழற்சி.....

கணவன் வெளியே சென்ற நான்கு நாட்களாக அவள் அவனுக்குச் செய்யும் துரோகத்தை என்னும்போது வேதனை நெஞ்சை அரிக்கின்றது.

கடந்து போன நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துக் கொள்கிறான்.....

அன்று சாக்குக்காரப் பொடியனிடம் ஜயா சொல்லியனுப்பியிருந்ததை புரிந்து கொண்டவுடனேயே நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாகலாம் போவிருந்தது. அவளுது இனபத்திலும் துன்பத்திலும் பங்கு கொள்ள வந்தவன், தாயின் ஆபத்தான நிலையைக் காணப்போயிருக்கும் போது அவனுக்குத் துரேகம் செய்யலாமா?

மனம் ஒலமிட்டது.

“ஜயோ! கூடாது கூடவே கூடாது!! உயிரே போனாலும் இதற்கு சம்மதிக்க கூடாது என்ன நேர்ந்தாலும் எது வந்தாலும் இனங்க மாட்டேன்!”

எவ்வளவு கீழ்த்தரமான வார்த்தைகள்—எந்த ஒரு நல்ல பெண்ணுமே மனதால் கூடநினைக்க மறுக்கும் கீழ்த்தரமான எண்ணங்கள்.

மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு இனங்குவதேயிலையென திட சங்கற்பம் செய்து கொண்டவளின் முன் டுதா

கரமான பல பிரச்சினைகள் எழுப்பிப் பயமுறுத்தலாயின.

பெரிய ஜியாவின் முகம் அவனின் மனக்கண் முன் தோன்றி மறைகின்றது. துரையிடம் அவருக்கிறுக்கும் செல்வாக்கு. அதைப் பயன்படுத்தி அவர் தனக்கு வேண்டாதவர்களைப் பழி வாங்கும் வழிகள்—அவள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

நான்கு மாதங்களுக்கு முன்பு பணியடிவிஷன் முத்தம் மாஜியாவின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ய மறுத்ததற்காக அவனது தகப்பனின் கங்காணி வேலைக்கு ‘உலை’ வைத்ததுமன்றி நாலைந்து ஆட்களை அமர்த்தி, இரண்டு உரம் மூடைகளைக் கங்காணியின் காய்கறித் தோட்டத்தில் போட்டு, ‘தோட்டத்தில் உரத்தை கங்காணி கள் வெடுத்தான்’ என்ற குற்றத் தைச் சுமத்தி; அவர்களது குடும்பமே கதறிய முறையைப் பொலிஸ் ‘ஜீப்’ பில் ஏற்றி சிறைக்கனுப்பிவைத்தது எல்லாம் அவள் மனதில் நிழலாடுகின்றன.

இரு குற்றமும் செய்யாத அந்த கங்காணியைத் தோட்டத்துக் காவல்காரன் அடித்த அடி!... “ஒங்கலுட்டு அடி எங்க ஆட்டு அடியா?”

வயத்திற்கு ஒரு தொழிற் சங்கம் இருக்கும்பொழுது என்ன பலன்?

அவள் சிந்தித்துப் பார்த்தால் ஜியாவின் ஆசையை அவள் பூர்த்தி செய்ய மறுத்தால் முத்தம் மாவின் குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்ட அதே கதிதான்! பார்வதியின் கணவன் கள்வாங்கக்கப் பட்டு சிறைக் கம்பிகளுக்கு

உள்ளே தள்ளப்படுவான். இது நிச்சயம்.

இப்படி ஒரு விபரீத தத்தை அவளால் எண்ணிப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை. கணவனை சிறைக் கம்பிகளுக்குள் தள்ளி விட்டு இரண்டு பிள்ளைகளுடன் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகத் திரிய அவள் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. அவள் வாழ வில் ஒரு பெருஞ் சோதனை பெண்மைக்கு, அதன் கற்புக்கு விடும் சவால்! கணவனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால் அதற்குக்காணிக்கை அவளது கற்பு! கற்பு — அதைப் பேணி பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு பெண்களுடையது மட்டுமல்ல; பெரும் பங்கு ஆண்களினதும் கூடத்தான்.

மனம் நிச்சயமாக ஒரு சூரங்குதான். அது தாவி விடுகிறது. அவள் வழுக்கி விழுந்து விடுகிறார். இல்லை, பலாத்தகாரமாக அப்பேதை அந்நிலைக்கு கொண்டுவரப் படுகிறார்.

எண்ணக் குழுமிகளில் மூழ்கிப்போயிருந்த பார்வதியின் சிந்தனை அனுகிறது. படுக்கையைவிட்டு மெல்ல வெளியே எழுப்பி வந்து “அவர்” வருகிறாரா என்று பார்க்கிறார்.

“அசோக வனத்தில் இராவணனால் சிறை வைக்கப்பட்டதோப் பிராட்டியை இராவணனையை மனந்து கொள்ளும்படி அரக்கிகள் வற்புறுத்துகின்றனர். அந்த பாபமான வார்த்தைகளைக் காதில் கேட்ட ஜானகிகாதுகளைக் பொத்திக் கொள்கிறார்கள்.....” இராமாயணம் மேலே தொடர்கிறது.

அமைதியாக சென்று கொண்டிருந்த அவளது வாழ்க்கைப் பட்டு சிறைக் கம்பிகளுக்கு

பட்டகை சூருவளியாய் வந்து அமைதியைக் குலைத்துவிட்டது “ஜியா” வருகிறாரா என்று மீண்டும் வெளியே வந்து பார்க்கிறார். இருதலைக் கொள்ளி எறும்பின் நிலை அவளுடையது.

அவள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த ‘அவர்’ இருளின் கள்வன்போல் ஒளிந்து ஒளிந்து வருகிறார். பகவல் அரைக்காற்றசட்டை போட்டு தொப்பி அணிந்து முழங்கால் வரை “மேச்சோடு” “டக்டக்” என்று மிடுக்காகக்கைத்தடியைச் சூழ்ந்திக் கொண்டே அந்தப் பாதையில் மலைக்குப்போகும் அவரி, இப்பொழுது கறுப்புச் சட்டை சாரத்துடனும் தலையில் ஒரு முன்டாசுடனும் மீண்டும் இரவில் கள்ளத்தனமாக ஆடுமாடுகளுக்கு ‘கி ளேரி யாக்குழை’ வெட்டப்போகிறவன் போல், பதுங்கிப் போகிறார்.

பார்வதியின் மேல் ‘ஒரு கண்’ வைத்திருந்த ஜியா, அவள் புருசன் அயல் தோட்டத்திற்கு போயிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அந்த நான்கு நாட்களாய் இதே நேரத்தில் அவள் விட்டுக்கு நடையாய் நடக்கிறார்.

ஜியாவிற்கு நாற்பது வயதிற்கு மேல் இருக்கும். தோட்டத்தில் அவர் வைத்ததுதான் சட்டம். அவர் பேச்சுக்கு மறுபேச்சுக் கிடையாது. அவரது மனைவிக்கு “நோஞ்சான்” உடம்பு மருத்திற்கும், மாயத்திற்கும் அலைந்து கொண்டிருக்கும் அம்மாவை அவர் சேட்டைசெய்வதிலை.

பதுங்கிப் பதுங்கிப் பந்து கொண்டிருந்த ஜியாவுக்கு மேட்டுலையத்து இராமாயணம்

குடியும் குடும்பமும்

பெருட்டுவாவை ஒருவர் “நீங்கள் என் குடியை வெறுக்கி நீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“என் குடும்பத்தில் இருந்த முன் ஹேர்கள் என்னப்போல பல பேருடைய பங்குகளையும் சேர்த்து ஒன்றுக்கு குடித்து விட்டார்கள். அதனால் எனக்குப் பங்கு இல்லாமறி போய் விட்டது.” என்று பதிலளித்தார் வெடிக்கையாக.

காதில் விழுகின்றது. எங்கேதன் உருவும் அவர்கள் கண்களில் பட்டு விடுமோ என்ற பயத்தில் கீழே படுத்து—ஊர்த்து வருகிறார்.

பகவல் ஜியாவின் கோலத்தைக்கண்டு ஆட்கள் நடுங்குகிறார்கள். இப்பொழுது து இந்நேரத்தில்—இக்கோலத்தில்—அவர்கள் கண்டு விடுவார்களோ என் ஜியா நடுங்குகின்றார்.

தட்டுக் கெட்டு தட்டு மாற்பணியலயம் வந்து சேர்ந்த ஜியா, ஒருக்கணித்து வைக்கப்பட்டிருந்த பார்வதி யின் “காம்ப்ரா” கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைகிறார். கதவு தாளிடப்பட விளக்குகிறது.

“அசோகவனத்தில் இராவணனால் சிறை வைக்கப்பட்ட இாமபிரானை நினைத்து கண்ணீர் வடிக்கிறார். அவளது கற்புக்கணல் இராவணனை அருகில் நெருங்கவிடாமல் அனலாய்ப்பொசுக்கிறது.....” இராமாயண வாசிப்பு தொடர்ந்து

நடைபெறுகிறது. நேரம் நகர் கிறது. பட்பட்டென்று கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு பார்வதி. ஐயா இருவரும் திடுக்கிடுகின்றனர். இந்த “ஏ மஞ்சா மத்தில்” ஒரு நாளும் இல்லாமல் யார்வந்து கதவைத் தட்டுகிறார்கள் என்று அவள் சிந்திக்கிறாள்.

மீண்டும் கதவு தட்டப்படுகின்றது. அவனுக்கு உயிரே போய்விடும் போலிருக்கிறது. ஐயாவுக்கு வயிற்றில் புளிப்போட்டு கரைக்கின்றது. கதவு மூலையில் ஒளிந்து கொண்டு நிற்கவும் வசதியில்லையென்கூண்ட ஐயாவின் உடல் நடுங்குகின்றது.

தாய் மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் இருக்கிறார்கள். எனவேனுப் பார்க்கப்போன தன்கணவன் அவன்து தாய் இறந்து விட்ட செய்தியைச் சொல்லி தன்னையும் அழைத்துக் கொண்டுபோத இந்த சிவபூசையில் “கரடி”யாய் வருவான் என்று அவள் எதிர்ப்பார்த்தானா? இல்லை ஐயா தான் எதிர்ப்பார்த்தாரா?

ஆவலோடு எதிர்ப்பு வைகள் நடப்பதில்லை. எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் திமர்திடுரென நடந்து விடுகின்றன.

யார் கதவைத் தட்டினார்கள்? என்ன இழவோ என்ற பயத்தில் கதவைத் திறக்கின்றன பார்வதி.

தாய் செத்த துயரத்தோடு வந்தவன் இந்நள்ளிரவில் தன்விட்டில் மனையியும் ஐயாவும் நின்ற கோலத்தை அதிர்ச்சியடன் பார்க்கிறான்.

நேரங் கெட்ட நேரத்தில் கணவனைக் கண்ட பார்வதி சிலையாக நிற்கிறார்கள்.

கவ்வாத்து கத்தியை தூக்குவது; காரசாரமாக சண்டைபோட்டு கூட்டத்தைக் கூட்டுவது போன்ற எண்ணாங்கள் பார்வதியின் கணவன் மனதில் எழுந்தாலும்.....

மறுகணம்—

“எத்தனை நாட்களாக இந்த “அசிங்கம்” நடக்குதோ யார்கண்டார்கள்? நேற்றிரவு என்றாய் செத்தாள்; இன்றிரவு என் பெஞ்சாதியும் செத்துவிட்டாள்! ‘என் முக்கொண்டே வந்த வழி நோக்கி திரும்பி நடக்கிறான்.

அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி காலில் விழுந்து மனனிப்புக்கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் பார்வதி யின் மனதில் எழுந்தாலும் நினைத்ததைச் செய்ய முடியாத ஒரு நிலையில் கட்டுண்டவள் போல நிற்கிறான்.

“இராவணனை அழித்த மன்னர், எத்தனை துண்பங்கள் வந்தாலும் அதற்கெல்லாம் பணிந்து விடாது, தனது கற்பைக் காப்பாற்றிய சிதையைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு மிதிலைக்குப் புறப்படுகிறார் இராமர்...’ அத்துடன் அன்றைய இராமரயனை வாசிப்பை முடிக்கிறார் மேட்டு லயத்து அண்ணுவிக் கங்காணி.

மட்காப்பு

— மஹாகவி —

பள்ளம் மேடறியாது பாய்ந்ததுவண்டி
உள்ளம் போஸ்விரவாக ஓட்டி மகிழ்ந்தேன்
வெள்ளாடு வந்தொன்று குறுக்கே விழுந்ததால்,
உள்ளங்காஸ்,
நிறுத்தியை அழுத்தவும், கீர்ச்செனக்கத்தி
வண்டி தனது வழியிற் சுணங்கும்
ஆட்டை அடித்ததா? அட, மட
காட்டுநெளிந்ததே, கடவுளே, கடவுளே,

மாடுகள்

— எம். எச். எம். சும்பு —

நுரை தள்ள நடைதளர்
ஒரு மாடு ரதமிழுக்க.....

சண்டியனுய் தடியெடுத்து
வண்டியிலே மிரட்டுபவன்
பணத்தாசை படமெடுக்க
பாய்தடிக்கும் ஒருமாடு!

இவையெல்லாம், எதிர் நடக்க.....
கவலீச் சுமையின்றி
களிப்போடு சாய்ந்திருக்கும்
நானென்றுவன்-
முன்றும் மாடு!

கதையின் கதை

மாக்விம் கார்க்கி

2யிர்வாழும்போராட்டத் தில் மனித உள்ளத்தின் தற் காப்பு உணர்ச்சி இரு மாபெ ரும் சிருஷ்டி சக்தி களை மூலம் அறிவும் வளர்த்துவிட்டது. அறிவும் கற்பண்யுமே இவ்விரு சக்திகள் முதலாவது சக்தியான அறிவு என்பது இயற்கை நியதியை, சமூதாய நியதியைக் கவனித்து, பொருத்தம் பார்த்து, தள்ளுவன தள்ளிக் கொள்ளுவன கொள்ளும் திறமையேயாகும். அதாவது அறிவு என்பது சிந்திக்கும் திறனாகும். சாராம் சந்தில் கற்பணையும் சிந்தனை வழிப்பட்டதே. எனிதும் கற்பி தமான உருவங்களை கலா ரூபத்தில் சிந்திப்பதே கற்பணைக்குப் பிரதானம். கற்பணை என்பது மனித குடும்பத்தை உணர்ச்சிகளை, ஆசாபாசங்களை, முன்னிலைப் பொருள்களோடும், இடையருத் தீயற்கை நியதி யோடும் ஒட்டு நவக்கிக்கூடும் திறன் என்று சிலர் சொல்லலாம்.

காற்றில் முன்கலையும், பழக்கதை சொல்லும் படித்துறையையும், வியர்வை அருமபும் ஜன்னல் கண்ணுடிகளையும் நாம் கண்டிருக்கிறோம்; கேட்டிருக்கிறோம். இந்த மாதிரியான கற்பத்ததால் நமக்கு இயற்கை நியதியை இலகுவில் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

இலக்கியப்பாணி, அதன் பாதையின் அடிப்படைத் தன்மைகள், கற்பனார் ததமும் எதார் ததமுமே யாகும். எதார்த்தம் என்பது வாழ்க்கைத் தராத்தின் நிலையை வெளிப்பூச்சின்றி, ஒழிவு மறைவின்றி வெளியிடுவதாகும். கற்பனார்த்தத்தைப் பற்றிக் கிட்டவட்டமான திருப்தி தரும்பதில் இன்னும் அளிக்கப் பெறவில்லை. ஆகவே, பாஸ்லாக், டால்ஸ் டாய், கோகல், செஹால் முதலிய எழுத்தாளர்கள் கற்பனார்த்தவாதிகளா, எதார்த்தவாதிகளா என்று சொல்ல முடியவில்லை. அநேக எழுத்தாளர் களிடம் கற்பனார்த்தமும் எதார்த்தமும் இனைந்தே இருக்கின்றன.

கற்பனார் தத்துக்கும் எதார் தத்துக்கு முள்ள தொடர்பை உணர எழுதும் ஆர்வம் ஏன் வரவேண்டும்? என்ற கேள்வியை புரட்ட வேண்டியதுதான். இதற்கு இரண்டு விடைகள் உண்டு. ஒன்று: பற்றைந்து வயதுள்ள தொழிலாளி வர்க்கப் பெண் கொருத்தி எனக்கு எழுதினால். “எனக்குப் பற்றைந்து வயதுதான். இந்த வயது வேண்டும் சக்தி வந்து விட்டது. காரணம் எனது பஞ்ச நிலையும் சலித்துப் போன வேறித் திரிவதும், தாத்தரசெய்யும் வேலையில் கரியை அளவித் தூவுவதுமாக இருந்து வரலாம் வாழ்க்கையில்.”

இன்னெரு எழுபது வயதுள்ள சிழத்தொழிலாளி எழுதுகின்றன: “எனக்குள் அனந்த கோடி அநுபவங்களை எழுதாமலிருக்க முடியவில்லை.”

என்னெடு கடிதப் போக்கு வரத்து வைத்துக் கொன்பவர்கள் எழுத்தாளருக்கு ஆசைப்படுவதின் காரணம் அவர்கள் மனத்தில் புகைமுட்டித் தவிக்கும் அனந்த கோடி அநுபவங்களை இருப்பதனால் தான். தானிகள் கிண்டும் கேட்டும் அனுபவித்தும் வந்த இனப்புனவங்களை அவர்களால் எழுதாமலிருக்க முடியவில்லை. ஆகவே எப்படி எழுதி னேன் என்ற கேள்விக்கு நானும் “வறுமையில் வாடினேன்; எனக்கும் பல்வேறு அநுபவங்கள் இருக்கின்றன. அந்த உணர்ச்சிப் படங்களை ஏன்னால் தீட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை” என்றே சொல்வேன்.

வாழ்வின் பயங்கரத்தைப் பற்றி எனக்கு அநேக அனுபவங்கள் உண்டு. இப்போது நான் அதைக் குருட்டுப்பயம் என்கின்றேன். இளமை அனுபவத்தில் நான் கண்ட அனுபவங்களைச் சொல்லப் போனால், நீங்கள் பார்த்திராத கீழ்த்தரமான அனுபவங்களாகவே இருக்கும். சிலவேளைகளில் இந்தக் கைப்பான வாழ்க்கை எனது உணர்ச்சிகளை மழுங்க அடித்து என்னை ஒரு தூங்கினி யாக்க முயன்றதுன்னுடு. சில சமயங்களில் அவை என்னைக் கிண்டிவிட்டு எனது மான உணர்ச்சியைத் தூங்கி தூங்கியதுமானால், இரவில் கூரையேறித் திரிவதும், தாத்தரசெய்யும் வேலையில் கரியை அளவித் தூவுவதுமாக இருந்து வரலாம் வாழ்க்கையில்.”

எழுத்தாளன் உயர்ந்த வன்தான்!

ஜனதிபதி கென்னடி எழுதிய ‘தீர்களின் வாழ்க்கை’ என்ற நாலுக்கு புலிச்சர் பரிசுகிடைத்தது. அதைப்பற்றி பத்திரிகை நிருபர்கள் கேட்ட கேள்விக்கு கென்னடி, “அந்தப் புத்தகத்துக்குக் கிடைத்தப் பரிசு எனக்குப் பூப்பெருமையைத் தருகிறது. இதைவிடச் சிறந்த புகழ் வேறு கிடையாது. அந்தப் பரிசுத் தொகையான 500 பாலரை நீக்ரோ கல்லூரிக்கு நிதியாகக் கொடுத்து விட்டேன்.” என்றார்.

தேன். இதையெல்லாம் நான் ஏன் செய்தேன் என்றால் நான் உயிருள்ள பிராணி என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகதான். கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்ட மாதிரி இருந்த இந்த வாழ்வை மாற்ற வேண்டுமென்று நினைத்தேன்.

சரி, இனி நான் எப்படி எழுதப் படித்தேன் என்பதற்கு வரலாம். எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் புத்தகங்கள் மூலமாகவும் வாழ்க்கையின் மூலமாகவும் கிடைத்தன. நான் வெளிநாட்டு இலக்கியங்களுக்கு முக்கியமாக பிரஞ்சு இலக்கியத்துக்கு - மிகவும் கடமைப்பட்ட வன். எனதாத்தாலும் கஞ்சன்: ஆனால் நான் அவரை பால்ஸாக்கின் ‘பிராண்டெட்ட’ என்ற குதாபாத்திரத்தின் மூலமே புரிந்து கொண்டேன். அதே மாதிரி என் தாத்தாவின் நண்பர்கள் தாக்கரோயின், வானிட்டிபேரில் (Vanity Fair) பேசுவது போலவே பேசினார்கள். இப்படித்தான்பல அனுபவமும்.

எனது படிப்பு ஒழுங்கு முறையற்றது; கிடைத் தபோது சமயம் வாய்த்த போது படித்தேன். வெளிநாட்டு இலக்கியம் எனக்கு ஒப்புவரை நோக்குவதற்கு ஏராளமான விசயங்களையும், விசயத்தை எடுத்துச் சொல்வதையும், கதா பாதிரத்தைத் தொட்டுப் பழகும் பாணிகளையும் சொல்லிக் கொடுத்தது. ஒருதடவை பிளாபேரின் 'சாதாரண இதயம்' (A Simple Heart) என்ற நூலைப் படித்தேன். அதைப் படித்துக் கண மூக்குக் கெரியாமல் ஆடி னேன். சர்வசாதாரணமாக நாம நின்த, வார்த்தைகளை வத்துக்கொண்டு எப்படி ஒரு சாதாரண விசயத்தை ரசமாக சொல்ல முடிகிறது என்று அதிக யித்திதன். எனக்கு அது புதிராகவே இருந்தது.

நான் படித்த பிற இலக்கியங்கள் இருக்க, பிரஞ்சு இலக்கியத் திலிருந்து தான் எழுதத் கற்றுக் கொண்டேன். இது தற்செயலாக நடந்த போதிலும், இளம் எழுத்தாளர்கள் கட்டாயம் பிரஞ்சு இலக்கிய மேதைகளின் நூல்களைப் படித்து அவர்களின் சொல்லாட்சிக் கலையை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்றே சொல்வேன்.

எனக்கு இருபது வயது ஆன போது, நான் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த பல விசயங்களை மற்றவர்களுக்கும் சொல்லிவித்தாலுக வேண்டும் என்று கருதி னேன். ஏனெனில் மற்ற வர்களின் மனப்போக்குக்கு மாறுக நான் புது வழியில் சில விசயங்களைக்கண்ணேக்குகிறேன்று எனக்குப் பட்டது. இதற்கிடையில் நான் வசித்த இடத்தில் உள்ளபாட்டாளிவர்க்கத்தினர் நான் கடை சொல்லல் கூர்ந்து அரவத்தோடு கேட்க ஆரம்

பித்தனர். புத்தகங்களைப் பற்றி யும் சொல்வேன். எனது கடை களைக் கேட்ட அறிவாளிகள் 'எழுது! எழுதப்பா எழுது' என்று தூண்டினார்கள்.

அடிக்கடி எனக்குக் குடிமயக்கம்போல் நான் அனுபவித்த இன்பதுங்பங்களை வெளியிடுத் தீர்க்க எண்ணும் ஆவலம் மனத்தைப் பியத்துக் கிடூகும். இந்த அவஸ்தையைச் சொல்லித்தான் தீர்க்க விருப்பனேன். ஆகவே தான் என மனத்தில் உறைந்து போன சித்திரங்களான என் நண்பன் அன்டோலி, சந்து முனைத் தாசு மகளான தெரலை முதலியவர்களைப் பற்றி எழுத விருப்பி னேன். அவர்களைப் பற்றிச் சில படல்கள் எழுதினேன்.

பாடல் எழுதுவது எனக்குச் சுலபமாகக் கைவந்தது. எனினும் அவை மோசமானதை. என்னுடைய சக்தியின்மையை. திறமை இன்மையை நானே உணர்ந்தேன். புஷ்கின், லெர்மெண்டோல், குரோச்சின் முதலிய கலிஞர் களைப் படித்த போது நான் ஒரு உதவாக்கரை என்றே பட்டது. நானே வாசனம் எழுதுவதற்கே பயந்தே தன் பாடல்லவிட வசனம் எழுதுவது சிரமம் எனக் கருதி னேன். இதன் விளைவு நான் வசனகதி படைத்த பாடலாய் எழுதியது தான். அந்த சிருஷ்டியை கோரோலெங்கோ நொறுக்கி கொட்டார்.

இங்கு மொழி என்பது மக்களால் ஆக்கப்பட்டது என்பதைச் சொல்வது பிரயோஜனமாக சிருக்கும். இலக்கியமொழி யென்றும் கொச்சை மொழி என்றும் பாகுபடுத்துவது தென்பது இலக்கியமேதைகளின் கைவண்ணத் தால்

மெருகு பெற்ற மொழியையும் பேச்சு மொழியையும் குறிக்கும் இதை முதன் முதலில் உணர்ந்தவர்கள் கவிஞர் புஞ்சினே; அவர்தான் மக்கள் பேசும் மொழியையும் மெருகிடுப் புதுமைபெறச் செய்ய முடியும் என்பதைக் காட்டினார்.

எழுத்தாளன் என்பவன் அவனுடைய நாட்டின் வர்க்கக்ததின் உணர்ச்சிக் கம்யமான ஊது குழல் அதன் செலி, கன், இதயம் எல்லாம் அவன் தான். அவன்தான் அவனது சகாப்பத்தின் குரல்! அவன் பழுமையைப் பற்றி எவ்வளவு தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமோ அவவளவு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் நிகழ்காலத்தில் தனது சமுதாயத்தின் முன்னுள்ள கடமைகளை வரையறுக்கவும், நிறைவேற்றவும் முடியும் அவனுக்கு மனித சரித்திரம் தெரிய வேண்டும். மக்கள் எப்படிச்சிந்திக்கிறார்கள் என்பதை உணர அவர்களது பழுமொழி களையும் கடைகளையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நானும் அதைத்தான் செய்தேன்.

இலாஞ்களாகிய நீங்கள், நான் என்பஞ்சைப்படையினங்களைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என்று கேட்பீர்கள். கீழ்த்தரமத்தியதர வர்க்கக்ததினரோடு பழிய தோஷத்தால் அந்த வர்க்கத்தைச் சூழ்ந்துள்ளவர்கள்; அவர்களை எப்படிக் கொக்கியிட்டு வதைக்கிறார்கள், அவர்களது வியர்வையையும் குருதியையும் எப்படி காபெக்குகளாகவும், ருபிள்களாகவும் (காபெக்ருபிள் - ருசிய நாணயங்கள்) மாற்றுகிறார்கள் என்பதையும் எனது பதினைத்தாவது வயதினின் கைவண்ணத்தோல் கேட்க ஆரம்

லேயே நேரில் அனுபவித்தேன். ஆகவே, இந்தப் புல்லுருவிகள் வாழ்க்கையைக் கண்டு மனம் புழுங்கினேன்.

பஞ்சப் பரதேசிகள் என்பவர்கள் என்னைப் பொறுத்த வரை சாதாரண மனிதர்கள். ஏனைனில் அவர்கள் வர்க்கம் இழந்தவர்கள்; அவர்கள் வர்க்கத் தின் தன்மையை இழந்தவர்கள் இப்படிப்பட்ட பல்லர நான் வழியில் சந்தித்திருக்கிறேன். நானும் இன்னெலூரு மனிதனும் ஆஸ்பத்திரியில் சுகமில்லை "துகிருந்த பீபாது அவன் சொன்ன கடையைத் தான் நான் எனது 'செல்காஷ்' (Chelkash) என்ற கடைக்குப் பயணபடுத்தினேன் அவன் அலெக்ஸாண்டர்: ரூமாலின் 'மகாவீரர்' கதாநாயர்களை நினைவுட்டினேன். ஆகவே, தான் இந்தப் பஞ்சசப் பரதேசிகளின் சாதாரண வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பதின் என் மனம் நாடியது. இவர்களை விடகுட்டி பூர்ஷவா மனப்பான மைகாண்ட மக்கள் என்னை அதிகம் கவரவில்லை.

என்னைப் பொறுத்த வரையில் மனிதனை மிஞ்சிய கருத்துக் கிடையாது. மனிதன்தான் - மனிதன் யட்டும் தான் சகலபொறுள்களுக்கும் கருத்துக்கும் சிருஷ்டி கர்த்தா. அவனே மாயாஜாலன். அவனே இயற்கையின் சகல சக்திகளுக்கும் எதிர் கால எஜமான். நமது உலகில் உள்ள அழியைப்பொறுள்களெல்லாம் நமது உழைப்பின் சிருஷ்டி; மனிதக் கரங்களின் படைப்பு. நமது கருத்துக்கள் எண்ணங்கள் எல்லாம் தொழில் வளர்ச்சிப் போக்கிலிருந்து உற்பத்தியானவை. பிரதியீட்டுசை உண்மைகளிலிருந்து தான் என்

ஈங்கள் பிறக்கின்றன. நான் மனிதனுக்குத் தலை வணங்கு கிடைவேன்; ஏனெனில் அவனுடைய அறிவுக்கும் கற்பணக்கும்

அமைந்து விடாத எந்தப் பொருளையும் நான் காண வில்லை.
தமிழில்; ரகு நாதன்

ஜெயகாந்தன் படித்த நூல்கள்

டாஸ்டாய் மாதிரி ஒரு எழுத்தாள்ள் அவனுக்கு மூன்றாண்மீட்டு சிடையாது என்று எனக்கு ஒரு குருட்டு நம்பிக்கை, நான் மூழுசாகப் படித்த டாஸ்டாயின் நாவல் ‘ரிஸரக்ஷன்’ (புதுதுயிர்) ஓன்றுதான். மிக்கேல் ஷோலகாவின் ‘டான் நதி அமைதியாகப் பாய்கிறது’ என்கிற நாவலை முதற் பகுதியை கட்டும் நான் மூன்று தடவை படித் திருக்கிறேன். பிற பகுதிகளை நான் படிக்காமல் போனதற்குக் காரணம் இந்த முதற் பகுதி அதிகமாக எனக்குப் பிடித்துப்போனதுதான். ‘வார் அன் பீஸ்’ லீப் பகுதிகளை வாசித்துப் பிரமித்திருக்கிறேன். பைபிளை மட்டும் எனக்கு எத்தனை தடவை வேண்டுமானாலும் படிக்க முடியும்.

நான் கதை எழுதத் தொடங்குவதற்கு முன்னால் மௌனியினுடைய ‘மாறுதல்’ என்கிற கதையை ஒரு தடவை படித்து விடுகிறேன். அப்படி ஒரு மழக்கம், மௌனியின் கதைகள் மூன்றே நான்கோதான் நான் படித்தடவை.

பெர்ட்ரன்ட் ரஸ்ஸலின் நூல்கள் என் சிந்தனையில் ஒரு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது உண்மை. அவர் ஒரு கணித மேதை என்பது எனக்கு ரொபாம்பான் தெரியாமலிருந்த விஷயம். நான் பார்த்துப் பயந்த ஒரு புத்தகம் உண்டு. அதை நான் தொடக்கூட அஞ்சினேன். அது அடால்ஸ் ஹிட்லின் ‘மெயின் காம்பிப்’

எவ்கானந்தரின் நூல்களை பிரசங்கம் செய்வது மாதிரிப் படிக்க வேண்டும். நெருவின் பிரசங்கங்களையும் அதுமாதிரியே படிக்கவேண்டும். நான் எனது பதி கம்பராமாயனந்ததை ராகம்போட்டுப் படிக்கவேண்டும். நான் எனது பதி ஜெட்டாவது வயதில் கர்பராமாயனம் முழுமையும் படித்திருக்கிறேன்.

புத்தகமென்றாலே மிரண்டு ஒடுக்கை என்னையும் துரத்திப் பிடித்திருக்கிற நூல்கள் எல்லாமே மிகச் சிறந்தன என்று இப்போது தோன்றுகிறது. எனக்கு அலுக்காத புத்தகங்கள் நான் எழுதியவைதான். ‘நார்ஸிஸம்’ (Narsisam) என்றெருந் மக்களுக்காக உண்டு. ஒரு நபர் தன்னிடத்தானே கண்டு மெய்மறந்து ரசித்து ஆழந்து போவதன் முதிர்ந்த நிலை அந்தோய். இது எனக்கு என் எழுத்தில் உண்டு. ஆனால் அது மூழக்க மூழக்க ரசனை அல்ல. எனது தவறுக்களையும் எனது குறைகளையும் அறிந்து அவற்றை தவிர்ப்பதற்கான முயற்சிதான் அது.

செந்தைய அடிமைகள்

— செ: யோகநாதன் ★—

செந்தறு மாலையிலேதுவன்
வந்தாள்.

‘ஓ மானை, கொடி மிலை
காயிற அந்தச் சீலையை ஒருக்
கால் எடுத்துவா?’.

தாயின் குரலைக் கேட்டதும்,
தங்கமணி மேற்கூப்புறத்
தென்னைகளில் கட்டப்பட
டிருந்த கொடியிலே காய்ந்த
சிவப்புச் சீலையை எடுத்துவந்து
தாய் செல்லியிடம் கொடுத்
தான். தாய் உடலைத் துடைத்
துக்கொண்டு, சீலையை உடுத்
குறுக்குக் கட்டாகக் கட்டுக்கொண்டாள். உன் கேள்வி
போய்த் தான். இரவிக்கே
போடப்போகிறுள்ள போலும்,
‘தமிழ் எங்கை போரிட
தான்?’

செல்லி அந்தக் கேள்விக்கு
நிறைவோடு பதில் சொன்ன
னாள்:

‘உன்றை அவரோடை
சேர்ந்தேப் பிறகுதான் அவன்

முற்று
மாறிப்
போட
தான். முந்
தியென்
டால் பட
விசர். ஓப்
ப அவனுக்
குப்பிடமும்

யத் தொட்டங்கினார்கள். உழைத்து வனப்பேறிய அவர்களின் உடல் வாகிற்கு இரவிக்கை மிகவும் வகீரமாகவே விருத்தது.

உடையார் கருணைகரர், மனியகாரர், நடராசா போன்றவர்களுக்கு சொல்லொடைத் து ஆத்திரமேற்பட்டு உறக்கமின்றிப்படுக்கையிலே உழங்குகின். காலங்காலமாக முன்னேர்கள் கட்டிக்காத்துவந்த மரபுகளை இந்தக் கீழ்சாதிகள் நொருக்கித் தள்ளுகிறார்களே என்று கோபித்தார் சமாதான நீது வான் கனகசபை. இரவிக்கையோடு இன்று போவார்கள், நாளை எங்கள் வீட்டிற்குள் வந்து சம்பந்தஞ் செய்ய சொல்லிக்கேட்பார்கள், என்று துள்ளியடித்தார் அய்யாசாமி. என்னுடைய அதிகாரமிருக்கேக்கை இப்படிநடக்கவேணும் இவங்களை வீடு புந்து எலும் பெலும்பாய் நொறுக்கியெறி வன் என்று மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு அங்குமிங்கும்ஹலாவினார் இளைப்பாறியமாணிக்கத் தம்பியர்: கடைசியில் எல்லாரும் கூடி யோசித்தனர். எல்லோருடைய ஆத்திரமூம் முருகனின் மேலேயே பாய்ந்தது. அவன்தான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்.

எதிலும் நலிந்து கணத்தப் பவரான தரகர் கனகையா ஒரு ஆலோசனை சொன்னார். “முருகனை மாட்டுகிறதென்டால் சுகமான வேலையில்லை. முதலிலை முருகனைக் கூப்பிட்டு நாயமாகச் சொல்லிப் பாப்பம் அவன் கேக்கயில்லை எண்டால் வேறை ஒரு வழியிருக்கு. அவங்கடை ஆக்கள் ஒருத்தஞ்சைடை முருகனுக்கு பழியிருக்கும் நின்றன.

குது.....அதில் அவனை மாட்டிக் கொள்ளச் செய்யலாம்.

கனகையாவின் உன்னத மான் ஆலோசனையினால் மனம் பூரித்துப்போன உடையார் கருணைகரர் உற்சாகம் பொங்கச் சொன்னார்;

“அதுக்கு, ஒண்டும் யோசியாதையுங்கோ, நான் எல்லாத்தையும் வெண்டுதருவன்”

மாணிக்கனைத் தாக்கியதாக அவன் மீது சாட்டப்பட்ட குற்றம் மூன்று மாத வழக்குத் தவணைகளின் விசாரணையின் பின்னர் நிர்ப்பனமாயிற்று. செல்லி தலை தலையாய் அடித்துக்கொண்டு அல்லினான். கோட்டுக்கு ஆறு வயதான தங்கமணி யோடு அவனும் சென்றிருந்ததான். இன்றே நாளையோ பிரசவிக்கத் தயாராயிருந்த அவன் சொந்தக்காரர் மறிக்க மறிக்ககோட்டுக்குச் சென்றிருந்ததான். முருகன் முகம் திகைப்பில் இருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை. தரகர் கனகையா, உடையார் கருணைகரர், மனியாரர் நடராசா ஆகியோர் முருகனை மறியல்சாலைக்குக் கொண்டு செல்லும் வரையில் அங்கே நின்றனர்.

**விரைவில்
வெளிவருகின்றது!**

**“கலை
விமர்சகன்”**
இது பக்கார்பற்ற ஒரு விமர்சன ஏடு

பட்டினத்தில் தரகர் கனகையாவுக்கு ஒரு பெரிய தண்ணீர்ப் பாட்டி அன்று இரவுற்றப்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கோட்டடியில் இருந்து நிரும்பிய ஜவரில் தங்கமணியும், செல்லியுமிருந்தார்கள். புல் புல் ஸென்று இளைத் து இளைத்துதடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். செல்லி அவளின் கணகளில் இதுந்துதாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

பெரிய ஆலமரத்தைக் கடந்து மனியகாரர் முடக்கைத் தாண்டியபோது மாணிக்கத் தமிழியரின் வீட்டின்மூன்னே ஒரு சிறிய கூட்டம் நிற்பதைக் கண்டாள் செல்லி. அவளோடு வந்த சரவணனுக்கும், ராமனுக்கும், காந்திக்கும் கணகளிலே பிதி தெரிந்தது. ஏதோ அசம்பாவிதம் நடக்கப் போவதை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள். செல்லிக்கு அந்த நிலையிலும் தன்னை மீறியதோர் துணிவு வந்து விட்டது ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு, எதிலும் துணிந்து நிற்கவேணும் என்று முருகன் அவனுக்கு அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறான்.

‘ஒண்டும் பேசாமல் வாருங்க என்ன நடக்குது பாப்பம்’ என்று கூறிக்கொண்டு துணிவை வரவழைத்து கொண்டு அவன்மூன்னே நடந்தாள். மாணி க்கத் தம்பியர் விட்டு முன் புறம்.

“சுநாயே.....” சொற்களோடு அவன் மூன்னே காறித்துப்பினான் மாணிக்கத்தம்பியரின் இளையமகன் கனகம்மா.

செல்லம் மாவோடு வேறு சிலர் செல்லிக்குக் குறுக்காக வந்தார்கள்.

“பெரிய ராசாத்து வாருபெண்டுகள் வழிவிடுகோ...” என்ன மாகச் சொல்லியபடி செல்லியின் மூன்னால் நின்று ஆத்திரம் பொங்கப் பார்த்தாள் கனகசபையின் மூன்றூந்தாரம்.

“ராசாவை எங்கை விட்டிட்டு வாறியள்;”

“இந்த ராசா போனால் என்ன? செல்லியின்றை வடிவுக்கு இன்னேரு ராசாவைப்பிடிக்க முடியாதோ என்ன?”

“ஒமோப்.”

‘பறை வேசை, நாஷிக்கைதைக் கிறம் என்னடிபேசாமல் நிற்கிறுய்... மெய்யடி தோறை’

கனகசபையின் மூன்றுந்தாரம் சிறியது.

செல்லிக்கு வழியிலை வேறு வெத்தையாயுமிருந்தது. மனப்பாரம் மறுபுறம்.

“பின்னை, உங்களோடை எனக்கொரு கைதயுமில்லை. வழியை விடுகோ. என்னின்கைதயனை?”

செல்லி சொன்ன பதில் முடியுமுன் அவன் கண்ணத்திலே பள்ளென்னு அடித்தாள்கனகம்மா.

“அக்காவிலை தொடப்படாது தெரியுமோ?”

சரவணன் மூன்னே பாய்ந்தான். அவனை எதிர்ப்பார்த்திருந்தவள் போலக்கையில் வைத்திருந்துக்கொடாரிப் பிடியினால் அவனது பிடரியில் பட்டாரென அடித்தாள் செல்லும்மா.

“ஜயோ என்றை ராசா...” செல்லி அலறினால், முச்சிமுத்து அலறினால்.

“என்டா இவனும் உன்னேடை இருக்கிறவாலே?”

செல்லம் மாவின்கையிலிருந்த கோடரிப் பிடி செல்லியின் முதுகின் மீது பள்ளீரன்று தாவி அடித்தது. செல்லி முதுகை நெளிந்து நெறிந்து தூடித்தாள். கனகம்மா வெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தாள்.

தங்கமணி ஒவென்று அலற அவள் வயிற்றிலே யாரோ ஒருத்தி எட்டி உதைத்தாள். பிஞ்சுக்குமுந்தை மல்லாக்காச்சரிந்தாள்.

“இந்த தேவடியாளின்றை சிலை சட்டையை உரிஞ்ச ஏறியுங்கோடா. நாறவி உனக்கொரு நவிக்கையோடி எளிய நாயே.....”

அப்யாசாமியின் முனைவி உரத்துக்குவினான்.

செல்லிக்கு உடலெல்லாம் நடுங்கியது. தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வழி தேடுபவள் போல மிரண்டு மிரண்டு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். சாதாரண நிலையிலாயின் அவள் ஒடித் தப்பி விடுவாள். இப்போகோ வயிற்றினான்கே பிறக்கப்போகும் சிசு புரண்டுகொண்டிருந்தது.

இந்த எளிய நாயிலைதொடவே போறியள் தொட்டால் துடக்கும் பாவமும் வந்து விடும் பொறு வாறன்று.....”

கனகம்மா கூறிக்கொண்டு மின்னலாய்ப் பாய்ந்தாள். போனவள் திரும்பிவரும்போது தடி ஒன்றை கைகளிலே கொண்டு வந்தாள்.

நெஞ்சகத்தைக் கைகளாலே பொத்துக்கொண்டு நின்ற செல்லியின் முதுகுப் புறமாக வந்த கனகம்மா, செல்லியின் முதுகுப் புறத்துச் சட்டையில் கொழுவிப்பறபற வென்று இழுத்தாள். செல்லி முதுகை நெளித்

தாள். இரவிக்கை சிழியமீண்டும் அவள் சிலையிலைகாழுவிலவிமையோடு இழுத்தாள்கனகம்மா. தினைவளைந்தும் பயனில்லை. வயிற்றுள்ள பாரம் அழுத்தி, உடலைச்சுருக்கி இழுத்தது. அவிழிந்த சிலையை இருக்களாலும் பறபறப்போடு இழுத்து உடலை மறைத்துக்கொண்டு குந்திய நிலையில் இருந்தாள் செல்லி. அவளது உடல் படபடப்போடு நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

“அம்மா” என்று ஈணஸ்வரமாக அலறியபடியேவயிற்றைப் பிறக்கிப் பிடித்துக்கால்களைக்குருவிலவித்தபடியே மல்லாக்காக்கச் சரிந்தாள் செல்லி.

அவள் அவஸ்தைப்பட்ட சில கணங்களுக்குள் “ம்மா”... “ம்மா.....” என்ற குழந்தையின் முதற் குரல் சீறிக்கொண்டு எழுந்தது.....

அவளின் இரத்தத்தில் நீண்டுகொண்டே அந்தச் சிசு தன்முதற் குரலை ஒலித்தது!

3

அந்தச் சம்பவம் நடந்ததொழிந்தபின்னர் இரவிக்கைபோடுவதனைப்பலர்களைவிட்டபோதும், துணிவுள்ள சிலரை நாட்கள் கழிய மீண்டும் ரவிக்கை அணிந்தனர். செல்லியின் முதுகுத் தஞ்சைப்பக்காணக்காண அவர்களின்நெஞ்சிலே ஆக்திரம் கொழுந்து பற்றியெரிந்தது. பதினாறு வருஷங்களினால் நடந்த பல மாறுதல்களின் விளைவின் பின்னே அவர்கள் இரவிக்கை அணிவது சரிவாதாரணமான பழக்கமாக வந்து விட்டது. எனினும் செல்லியின் வரலாறு யாவராலும் நினைவு கூறப்பட்டது.

தங்கமணியின் மனதிலே அந்தச் சம்பவம் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. அந்தக் கிராமத்தில் எழுந்த அந்த எழுச்சிநக்கப்பட்டதாயினும் உள்ளே கனன்றுகொண்டுதானுருந்தது. நன்கு இழைக்கப்பட்டகொடுமைக்குப் பழி வாங்கித் தீரவேண்டும் என்ற எண்ணம் செல்லியின்மனதிலே நிறைந்திருக்கின்றது. கணவன், மறியற்சாலையால் வந்ததும் அவள் எதையும் செய்யத்தயாராக இருந்தாள்.

செல்லி விபரத்தைத் தூறிக்கொண்டு அடுத்த வீட்டுச் சின்னக்கிளியைக்கூப்பிட்டாள்.

“ஒரே நாரிப்பிடிப்பும், முதுகுக்குத்துமாயிருக்கு. பிரினா அந்த றப்பிலை தயில் மிருக்குருக்காடுத்துப் பூசினிடு...”
“வாறன்.”

தங்கமணி தைவத்தை எடுத்துக்கொண்டு வரும்போது, இரவிக்கையைக் கழற்றி மேல் முதுகைக்கு குனிந்த படியிருந்தாள் செல்லி.

திறந்திருந்த முதுகின் நீளமான ஆறிப்போன தமும்பையே சில கணங்கள் அசையாமலே பார்த்துக் கொண்டு நின்றால் தங்கமணி. அந்தத்தமும்பின் வயது பதினாறு வருஷங்கள். பிஞ்சுமனதில் பதிந்த அந்தச் சம்பவம் தங்கமணியின்கணக்களினுள்ளே பொங்கிவந்து தெரிந்தது.

மெதுவாகத் தாயின் முதுகைத் தொட்டு அந்தக் காயத்தைப் பார்த்தாள். தங்கமணி என்ன நினைப்பாளன்பதனைச் செல்லி அறிவாள். இசைவாகக்குனிந்த படியே, “நடு முதுகில் உராஞ்சுபிள்ளை” என்றுள்ள செல்லி. அடுத்த வீட்டிலிருந்து ஒடிவந்த சின்னக்கிளி கொண்டு கேட்டாள்.

“ஏன் அக்கை கூப்பிட்டனி?”

“விறகுக்குப் போகையில்லையோ?” குடிசையைப் பார்த்த வண்ணம் கேட்டாள் சின்னக்கிளி:

“அண்ணை வரேண்டியோ?”
“இல்லையடா”

“ஆச்சி நான் போட்டு வரோட்டோ கிளியோடை தங்கமணி கெஞ்சம் குரவில் கேட்டாள்.

“நீ வாயிலும் வயிற்றிலுமா யிருக்கும். என்னென்டு போப் போருய்?”

தங்கமணி கலகல வென்று சிரித்தாள்.

“நாலுமாசந்தானே இப்ப, ஏன் உனக்குச் செய்த மாதிரி எனக்கே தும் செய்வாளவை என்டு யோசிக்கிறியோ? என்னேடை ஆரும் கதைக்க வந்தால் அவளை வயின்றை எலும்பை முறிச்சுப் போட்டுத் தான் அடுத்த வேலை பாப்பன்.”

செல்லி எடையோ யோசித்து வாய்க்குள் முனு முனுத் தாள்.

4

ஊரின் ஒருக்குப் புறத்திலுள்ளது அந்த விறகு வெட்டும் பறட்டைக் காடு. காட்டின் முலையிலே கோயிற்கிணறு, சின்னக்கிளியும், தங்கமணி யும் தங்கள் பாட்டிற்கு எதனையோக வைத்ததுக்கொண்டு மக்கிழுங்கையினாற் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

கோயிற்கிணற்றிடிக்குத் தண்ணீர் அன்றைதற்காக மூன்று பெண்கள் சென்று கொண்டிருந்த பாதையிலே போய் மக்கிழுங்கை ஏறியது. இடுப்பில் குடத்துடன் போன பெண்கள் திரும்பிச் சின்னக்கிளியையும். தங்கமணியையும் ஒரு பார்வை பார்த்தனர்.

“இதொரு புதான் ஒன்டு ஆற்றை பக்கம்!”

மூன்னேபோன மூன்று பெண்களில் இளைய ஒருத்தி மற்றவர் கணக்கேட்டது தங்கமணியின் காதிலும் தெவிவாக விழுந்தது.

மூன்னே போய்க்கொண்டிருந்த மூவரும் ஏககாலத்தில் திரும்பி தங்கமணியைக் குறுகுறுத்துப் பார்த்தார்கள்.

தங்கமணியின் பார்வை வன்மத்தோடு அவர்களின் பார்வையின் எதிர்கொண்டு கடைசியில் ஒருத்தியின் முகத்திலே குத்திட்டது.

தங்கமணிக்குத் திட்டென்று துடித்துப் பம்மின. பதினாறு வருடங்களுக்கு முன்னே தன்கண்களுக்கு முன்னாலே தன்னுடைய தாயை நிர்வாணமாக்கி, அவள் முதுகிலே தடியால் ஆருத தஞம்பை ஏற்படுத் திய கணக்மா அவள்.

ஒரு இரவிக்கை போட்டமைக்காக, பிரசவத் தாயென்றும் பாராது செல்லியைப் பதினாறு வருஷங்களுக்குமுன்னே கொடுரமாகத்தாக்கிய ஈவிரக்கமற்ற மனித ஜென்மம் கணக்மா!

தன்னை மீறிய வெறுப்போடு அவர்களுக்கு எதிரே காரித்துப்பினால் தங்கமணி.

“என்னிட நாயே ஆக்கள் நிக்கிறது தெரியேல்லையோ”

தங்கமணியை நோக்கி மூவர் குரலும் சீரின.

“ஓமோம், இப்ப இவைகள் தானே பெரியவை...”

“நல்ல கதை. இப்பிடி அடா துடித்தனமாய் வெளிக்கிட்டுக் கொப்பனுக்கும் கோச்சிக்கும் என்ன நடந்ததென்டு தெரிய மோடி...”

கணக்மா நக்கல் கலந்த தொணி யில் ஆறுதலாகச் சொல்லினிட்டுக் குடத்தக் கீழே வைத்தாள்.

“இவள் முருகன்றை மோள்”

பதினாறு வருஷங்களுக்கு முந்திய தங்கமணியாக இல்லை அவள் இப்போது.

வேண்டுகோள்

—இ சிவானந்தன்

வள்ளுவர்க்கும் பாரதிக்கும் கம்பனுக்கும் விழாவெடுத்துச் சொல்லுருவிற் கவியாடல். சுவைபயக்கும் இசையமுதம் அளவிற்கிளிச் சொரிந்திடுல், அழகாப் பேசிடுல் அன்றுமுதல் இன்றுவரை இனிமேலும் இருந்துவரும்.

ஆனால் நீ,

சொல்பிழந்து பொருள்கறந்து சுவைபயக்கும் நயமெழுதிக் கல்விகற்ற காலங்கள் கணவுகளாய் ஆனதினால், வள்ளுவ நினபாட்டினிலே வாய்ந்த பொருட்துவையை உள்ளமெலாம் உரமேற்றி உயிரணுவில் ஒருசேர்த்து மனிதாபி மானத்தின் மஸ்ட்டுத் தனம் போக்குத் தமிழாலே புதுக்குறள்கள் தந்துவிடு நவமாக.

வள்ளுவ! நீ வகைவகையாய் வகுத்தகுற ஞட்பொருளை எள்ளளவும் கொள்ளாது எழுத்துடனே போற்றலன்றிக் கள்வர்களாய்க் கரந்துறையும் கணவான்கள் கணபேர்கள், வெள்ளை உள்ளத் தவர் போல வேஷந் தரிப்பவர்கள், திருக்குறளைப் படித்ததிலே திறமான புதை பொருள்கள் விருப்புடனே ஆராய்ந்து வெளிக்கொணரும் பெருமாக்கள்; வருத்தமுடன் நெஞ்சடக்கி வதைப்பானேன் சொல்லுகிறேன், கருப் பொருளை மறந்ததினால் கறட் பொருளாய் ஆனார்கள்.

வள்ளுவ! நின் குறையெல்லாம் வாசிப்போர் மிக்குறைவு
சொல்வதைக் கேள் க. பொ. த. சோதனைக்கே அல்லது
என்னடில் உன்குறை எடுத்தாலும் பேர்வழிகள்
கள்ளர், தமிழ் தமிழென்று நல்லவரைப் பேங்காட்டும்
வஸ்ஸகர வழித்து வாய்விச்சுக் சில்லறைகள்,
தொல் புகழ் சேர் அரசியலில் தொண்டாற்றும் பம்மாத்தர்;
அல்லதோர் விரல்விட்டே என்னிலிடத் தக்கோர்தான்
இன்றுவிலை உள்ளார்கள் என்பதனை அறிவாயா?

இத்தனைக்கும் காரணங்கள் என்னவென உனக்கெல்லாம்
எதுதனைபேர் பெட்டாசம் இதுவரையில் எழுதினாரோ;
சுத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் சரி பிழையை யோசித்துப்
புத்தியுடன் இன்னென்றாற் பூமிபிலே பிறந்துவந்து
இப்புயில் என்னடில் இன்றுள்ள பிரசினங்கள்
கத்திமுனைக் கருவாகக் கைக்கொண்டு புதுவளங்கள்
முத்தமுத்தாய்ச் சிந்தனையில் மூட்டிடுமெய்ப் புலமையினால்
சதுமிக நவநவமாய்ச் சமைத்துவிடு புதுக்குறள்கள்.

செத்தபின்பு சிவலோகம் செல்வதற்கு வழிதேடல்
முத்திநெறி காட்டுமொரு முன்னேடி தாங்களெனப்
பம்மாத்துக் காட்டுபவர் பாசங்கு பண்ணுபவர்
உயர்காதி எனக் சொல்லும் உல்லாசப் போக்கிகள்
அவராள் முற்பட்டு அடங்காத மக்களினம்,
அவரென்றும் இவரென்றும் அறியாது தத்தனிப்போர்
வள்ளுவ! நின் குறளுக்கு வளமாக வாழ்கின்றார்.

இத்தகையோர் இலட்சணத்தில் இன்றுவகம் இயங்குவதால்
இவற்றையெல்லாம் உறைப்புடனே இன்னென்றால் குறளாக்கின்
எல்லவரும் இந்நாட்டு ஒத்தநிலை மக்களோன
இல்லவரும் உள்ளவரும் இயங்குதிலைச் சமமாவர்.

மேலும்,
பொங்கும் மக்கள் சக்தி புதுயுகம் சமைக்கும்போதில்
மோசடி இலங்கணமூல மெய்வருந்தாத நேட்டும்
ஆகிய தம்முன் தேக்கி அறநெறி போதிப்போர்கள்
போயொழிவார்கள் அப்போ புத்துலகொண்டு தோன்றும்.

ஆதலினால்,
உள்ளுக இவ் வுலகியலை, உன்னிப்பாய்க் கண்டவற்றைச்
சொல்லரிய புதுக்குறளிற் சொரிந்துவிடு நானவற்றை
நல்லதொரு ‘பிறைசி’னிலே நன்றாக அச்சடித்து
முன்னுரையும் ஓன்றெழுதி முறையாக வெளியிடுவேன்.

மார்ட்டின் விக்ரமசிங்ஹாவின்

குப்பும் வெள்ளூடும்

தமிழில்என். எம். ஜே. பைஸ்தீன்.

ஒரு நாட்டின் கால நிலையை
யும், தரைத்தோற்றத்தையும்
ஆராய்வதன் மூலம், அந்நாட்டின் முற்கால மக்களுடைய
தும், தற்கால மக்களுடைய
தும் பழக்கவழக்கங்களையும்,
செயற்திறத்தையும் இன்னனவென யூகிக்கலாம்
என்று நவீன வரலாற்றறிஞர்
பலர் கூறியுள்ளனர். மக்களது
வாழ்வையும் அவர்களது வரலாற்றையும் அவர்களுடைய
நாட்டின் து தரைத்தோற்றமும், காலநிலையும் நிர்ணயிக்கின்றன:

தரைத்தோற்றத்துக்கும்,
காலநிலைக்கும் ஏற்பட நாட்டுமக்களது தொழில்கள், உணவு,
வசிப்பிடம், பழக்க வழக்கம்
என்பன மாறுபடுகின்றன. தொழில், உணவு, வசிப்பிடம்,
பழக்க வழக்கம் என்பனவற்றுக்குத் தக்கவாறு அவர்களது
சுபாவம், சிந்தனைகள், கருத்துக்
கள் முதலியனவும் அமையும்
இதற்குரிய உதாரணங்களை
நீத் ஒரு நாட்டிலிருந்தாயினும் பெற்றுடியும்.

எமது நாட்டு மக்களையும், ஜோராப்பிய மக்களையும் பழக்க
வழக்கம், ஆசார அனுஷ்டானம் என்பன சம்பந்தப்பட்ட
பல விஷயங்களில் ஜோராப்பியரை விடத் தாழ்ந்த ஒரு நிலையில் இருந்து கொண்டிருப்பது
முற்கால முதல் பிறரிடமிருந்து

பெறப்பட்டதான் எமது பண்பாட்டிலுள்ள குறைபாட்டினாலேயே என்று சிலர் என்னுகின்றனர். நாட்டின் இலக்கியமும், கலையும், சிறப்பும், சமயமும், ஆசாரசீலமும் பிறரிடமிருந்து பெறப்பட்டாலும் அவை அனைத்தும் நாட்டின் காலநிலையாலும், தரைத்தோற்றத்தாலும் படிப்படியாக மாறுதலைத்திடின்றன. யாதாக மொருநாட்டு மக்களது பண்பாடு என்பது அந்நாட்டின் இலக்கியம், கலை, சிறப்பம், சமயம் ஆகியவற்றின் கலவையேயாகும். இதன்படி சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது எமது பண்பிலே காணப்படும் குறை நிறைகளுக்கு எமது நாட்டின் காலநிலையும், தரைத்தோற்றமுமே பொறுப்பாகி ன்றன என்று கொள்ள இடமுண்டு.

கிழே நான் விவரிக்கபோகும் எனது அனுபவ மொன்றினும், இகழ்ச்சிக்கும் பாத்திரமாகியுள்ள எமது பலவீனம் ஒத்தினுக்கு நாட்டின் காலநிலையாக காரணம் என்பது ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்குரியது.

கடந்த வாரம் நான் இரவுரயிலிலேயே வீடுதிரும்பினேன். நான் வாழும் சிற்றுரின் புகையிரதநிலையத்தில் வாசல்கள் இரண்டு அமைந்துள்ளன. ஒரு வாசல் புகையிரதநிலையத்தின் நடுவில் இருக்கிறது. மற்று

புகையிரத நிலையத்தின் ஒரு மூலையிலுள்ள முற்றத்தில் காணப்படுகிறது. புகையிரதம் நிற்கும்போது மூலைப்பக்கமான வண்டிப் பெட்டியிலிருந்து இறங்குவோர் இரண்டாவது வாசல் வழியாக எளிதில் வெளியேற முடியும். புகையிரத நிலைய நடுவாசல் மார்க்கமாக வெளியேறுவதாயின் அந்த மூலையிலிருந்து இறங்குவோர் சிறிது தூரம் நடந்து வருகிறது.

அன்று புகையிரதநிலை மூலை வாசல் மூடப்பட்டிருந்ததை அறியாத தூராக வழிமை போவவே அவ்வாசலால் வெளியேறி விரைவாக வீடு சென்றும் நோக்கத்துடன் எம்மிறப்பார் சென்றுகொண்டிருந்தோம். மூடப்பட்ட வாசலருகே நின்ற போர்ட்டர் ஒருவன், ‘ஐயா! அந்ப் பக்கம் கேட்ட மூடியிருக்குது’ என முதலில் வந்தவரிடம் தெரிவித்தான்:

‘‘மூடியிருக்குதா?’’ என அவர் ஆத்திரத்துடன் வினவிடார்.

‘‘என்ன ஓய் இண்டைக்கு மட்டும் கேட்டை மூடினது என மற்றுமொருவர் கேட்டார்.

‘‘புகையிரத ஈ மியருக்கு இருந்தவாக்கில பித்துப் பிடிச் சிடுது. அதனால்தான் கோச்சி இவ்வளவுதாரம் நஷ்டமடையுறது’’ என மற்றுமொருவர் தெரிவித்தார்.

அன்று நான் கந்தோரில் மிகுந்தயிரயாசைப்பட்டு வேலை செய்த களைப்படுத்தேன்யே இரவு வெகுநேரமாகித் திரும்பியிருந்தேன். எனவே தினசரி திறந்து வைக்கப்படும் வாசல் இன்று மூடப்பட்டிருந்தமையை எனது

விருப்பத்துக்கு மாறுன செயலாகவே கருதினேன். சிறிது தூரம் நடந்துபோய் புகையிரத நிலைய நடுவாசலால் வெளியேறி மீண்டும் வலப் பக்கமாகத் திரும்பி புகையிரதநிலையவலது புற மூலையில் மூடப்பட்டிருந்த வாசல் அருகாகச் சென்ற பாதைவழியே வீட்டை நெருங்கியிருக்க முடியுமாயினும். அவ்வேளையில் களைப்பு மேலிட்டிருந்த எனது வாயிலிருந்து உதிர்ந்திருந்தால் உதிர்ந்திக்கூடியது போர்ட்டருக்கு நன்றாயுரை அன்றி வசைமாரியே எனினும் எனது வாயிலிருந்து ஒரு சொல் ஆதல் வெளிக்கிடமுன் அதே புகையிரதத்திலிருந்து இறங்கிய ஐரோப்பிய மகளிர் இருவர் மூடப்பட்ட வாசலை நோக்கி வரலாயினர் அவர்கள் இருவரும் நாம் நின்றிருந்த இடத்தை நெருங்கமுன்பே தூரத்திலிருந்த புகையிரத சேவக கூரை வன் “அந்தப் பக்கத்துக்கேட்ட மூடியிருக்குது” என ஒலியிட்டான் “மிகுந்த நன்றி” என்றபடி அவர்களிருவரும் ஏகோபித்த குரலில் கூறியிட்டு மறுபறம் திரும்பி அடுத்த வாசலை நோக்கி நடக்கலாயினர். கூடுமிய முகங்களுக்குட் பதிலாகச் சிரிப்பால் மலர்ந்த முகங்களுடன் நடந்து செல்லும் அப்பெண்களிருவரது துதிவாரித்தைகளால் மகிழ்ச்சியடைந்த புகையிரதச்சேவகன் அவர்களை நிறுத்தி விட்டு, உடனே ஒடிப்போய்த்திரப்பை வாங்கி வந்து வாசலைத் திறந்துவிட்டான்.

‘‘மிகவும் நன்றி ஐயா!’’ என்று மீண்டும் ஒரு முறை கேவகனுக்கு நன்றி தெரிவித்த அப்பெண்கள் வாசலால் வெளியேறிச் சென்றனர்.

நானே வாய்முடிமெளனியாக வெட்கத்துடன் நடந்து வென்றேன்.

இவ்வனுபவத்தால் வெளிப்படும் எம்மிறப் பலருடைய பலவீனம் என்னுடன் பிரயாணம் செய்த மற்றவர்

களுக்கும் புரிந்திருக்கும் என்றாக நினைக்கவில்லை பலர், “எங்க கருடைய தோலும் வெள்ளையாக இருந்திருக்குமென்டால்...” என ஏசிப்பேசி பவாறு மேலும் கோபத்துடன் திரும்பிச் செல்லவாயினர்.

நன்றி: பாவிக்குக் கல்வெறிதல்.

அந்தோ தமிழ்ச் சினிமாவே!

தினைப்படத்துறை. அந்த நடிக நடிகையரை வைத்துப் பிழைப்பு நடத்தும் பத்திரிகைத்துறை இவையிரண்டும் வாசசரிடையே இலக்கியரசிகத்தன்மை வளரவிடாமல் செய்துவிடுவதற்கு என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ அவையெல்லாம் செய்து விடுகின்றன. நூலக இயக்கம் தமிழ்நாட்டில் ஒரு நல்ல எழுத்தாளர் கூட்டத்தையும், வாசகர் கூட்டத்தையும் உருவாக்கியிருக்க முடியும். ஆனால் இடைக்காலத்தில் அந்தத்துறையில் நேர்ந்த ஊழல்களால் தரமில்லாத நூல் களை வெளியிட்ட பதிப்பாளர்கள்தான் வட்சாதிபதிகளாக முடிந்தது.

மஹியன் எழுத்தாளர்கள் அடைந்திருக்கும் வெற்றி என்ன வென்றால் அவர்களுடைய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆபத்து விளைவிக்காதவகையில் சினிமாயந்திரத்தைக்கையாண்டு வருகிறார்கள். அந்த மகிழ்யான நாட்டில் சினிமாவுக்குப் போகிற வர்கள் புத்தகங்கள் வாங்குகிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் அது இல்லை. தற்போது சினிமா நடச்சத்திரங்களின் பெயரால் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் சங்கங்களும் மன்றங்களும் உருவாகியிருக்கின்றன என்றால் அதற்கு அடிப்படைக்காரணம் சினிமா அல்ல. சினிமாவை வைத்து பிழைப்பு நடத்தும் பத்திரிகைகளே இப்போது பிரபலமான, பல லட்சம் பிரதிகள் விற்பனையாகும் பத்திரிகைகள் சினிமாபேரலவே மாறி வருகின்றன. சினிமாவைவிட அதிக தீவிரத்துடன் கொலை, கொடுளை, கற்பழிப்பு, விபச்சாரம், முதலிய பண்புக்கு விரோதமான செயல்களை வாசகர் முன்வைத்து மக்களுடைய மிகுக உணர்ச்சிக்கு இரைபோட்டு வருகின்றன. அதாவது யந்திரத்தை வைத்து ஆணும் பெரும் வியாபாரிகள் மனிதத் தன்மையை நாக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். Freedom of expression வேண்டுமென்றே திட்டமிடப்பட்டு misuse செய்யப்படுகிறது. எந்தக்கொள்கை, எந்த லட்சியம், எந்த சிந்தாந்தம் அல்லது எந்தப்போக்கு உள்ள எழுத்தாளரும் அடிப்படை மனிதாபிமானத்துக்கு வேறுபட மாட்டார்கள். ஆனால் இப்போது அந்த அடிப்படை மனிதாபிமானம் ஆபத்தில் இருக்கிறது. ஆகவே அந்த மனிதாபிமானத்திற்குப் பாடுபடும் எழுத்தாளர்களும் செயலற்றவர்களாக ஆக்கப்படுகிறார்கள். இன்று விபரித உருக்கொண்டிருக்கும் தமிழ் சினிமாயந்திரம், தமிழ்ப் பத்திரிகையந்திரம் இவையிரண்டும் மக்களைத் திசைகெட்டு இழுத்துச் செல்வதை எழுத்தாளர் வீனாம் கண்டுகொண்டு தடுத்து நிறுத்தாவிட்டால் ஜனநாயகத்திற்கே ஆபத்தாக முடியும்.

வூத்துஞ்சு—சாந்தியு.

எஸ். போன்னுத்துரை பேட்டி

அழுத்து இலக்கிய உலகிலே கடந்த இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் 'பல வேஷங்கள்' போட்டுக் கொண்டு எழுதும் 'பிறவி' எழுத்தாளரான எஸ். பொ. வைக் கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக எனக்குத் தெரியும்.

நெருப்புக்கக்கும் கண்டனக்காரர் பண்டிதத்தின் எதிரி—பாமர இலக்கியத்தின் விரோதி—விளங்குதில்லை எழுத்தாளன்—ஆபாச கதைக் காரன்—இலக்கிய உலகின் எதேசுக்கிகாரிகளுக்கு எதிரான போரான— சிறுகதை மன்னன்—நற்போக்கு இலக்கியத்தின் பிதாமகன்—கீதைத் தத்துவங்களாற்றும் வேதாந்தி எனப் பலராற்பல தளங்களில் வைத்து மதிக்கப்படும் எஸ். பொ. உண்மையில் ஆற்றல் மிக்க இலக்கியப் படைப்பானியாவர். எழுதுவதையே தமது பேச்சாகவும், முச்சாகவும் வாழ்க்கையாகவும் கொண்டவர். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், குறுநாவல், கவிதை, விமர்சனம் என்ற எல்லாத்துறைகளிலும் பல புனைபெயர்களிலும் சொந்தப் பெயரிலும் எழுதி வெற்றி கண்டவர்.

ஆங்கிலப் புலமைக்கு இலங்கையிலேயே பெயர் பெற்ற யாழ்ப்பானைக் கல்லூரி ஒன்றின் மாணவரான எஸ். பொ தற்பொழுது மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்ட்ட்மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிகின்றார். சிறந்த எழுத்தாளன் சிறந்த பேச்சாளராக இருக்க முடியாது என்ற விதிக்கு விலக்காக சிறந்த பேச்சாளராகவும் இவர் விளங்குகின்றார். அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஸ்ரீநிவாச ஜயங்கார் பேச்சுவன்மைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற முதல் இலங்கையர் இவர். அப்பொழுது இவருக்கு வயது பதினெட்டுக்கூடாப் பூர்த்தியாகவில்லை. ஆங்கிலத்தில் சுரளமாகப் பேசும் சுபாவமுடையவர். இதைப் பற்றிக் கேட்டால், 'தமிழ் இனிய மொழி. கொஞ்சவதற்கு உகந்தது. அதிகாரத்தையும் கோபத்தையும் வெளிப்படுத்த ஆங்கிலமே உவய்பானது. எனச் சமாதானம் கூறும் இவர், ஆங்கிலத்திலே சிந்தித்துத் தமிழிலே எடுதும் தமிழ்மையை பலவினத்தையும் கூச்சமுடன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார் யாழ்ப்பானத்திலே பிறந்து, மட்டக்களப்பிலே கலப்பு மனம் புரிந்து 'பெரிய குடும்பஸ்தனகு வாழ்கின்றார்.

சென்ற ஆண்டு ஆவனி விடுமுறைக் காலத்திலே கொழும்பு 'இளம் பிறை' அலுவலகத்திலே கண்டபொழுது வசமாக மாட்டிக் கொண்டார். எப்படித் தமது சிருட்டிகளை ஆறு அமரி இருந்து பல முறை தன் கையாலேயே எழுதுவிகாரோ, அதே பொறுத்து மொழியையோடும், பெறுப்புணர்ச்சியோடும் என்கேள்கின்கும் பதில் அளித்தார். அவரது கருத்துக்களைத் 'தமிழ்முது' வாச்சுக்கோடு கலந்து கொள்வதில் நான் உண்மையாகவே ஆண்டப்படுகின்றேன். இதோ என் கேள்விகளும் அவர் இறுத்த பதிக்களும்:

சந்திப்பு:- எ.அ.இராசரத்தினம்

வ. அ. இ:- நீங்கள் எப்படி எப்பொழுது எழுத்துத் துறையிற் பிரவேசித்தீர்கள்?

எஸ். பொ.:— ஒரு விதத்தில், எழுத்துத் துறையில் பிரவேசித்தது தமிழக்கு ஏற்பட்ட விபத்து என்றுகூடச் சொல்லாம். இந்த விபத்தினால் ஈழத்து எழுத்தாளர் பலர் சங்கடப்படுகிறார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்: 'விபத்து எப்படியோ நிகழ்ந்துவிட்டது' என் அவர்கள் சமதானப்படுவதுதான் புத்திசாலித்தனமானது. என் ஆரம்பக் கல்வி ஆங்கிலமொழிமூலமே ஆரம்பமாயிற்று. அக்காலத்தில், தமிழிலே பேசுவது அநாகரிகமென்றும், குற்றமென்றும் கணிக்கப்பட்டது. இக்குற்றத்திற்கு கல்லூரி வாழ்க்கையில் அபராதம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. துணைமொழியாக வத்தீணப்பயின்று வந்தேன், உயர்நிலைவகுப்புகளிலும், பல்கலைக்கழகப்புக்குமுக வகுப்புகளிலும் கணிதம், பொன்றதிகம், இரசாயனம் போன்றன... வீட்டிலும் தமிழ்மனம் வீசவில்லை. வத்துவ பரம்பரை என்று 'புது' அடிப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. என் தாயும் தந்தையும் தொழிலாளிகள். கடும் உழைப்பாளிகள். இந்திலையில் நான் எழுத்துவகிற்பிரவேசித்தது விபத்து அல்லாமல் வேறென்ன? யாழ்ப்பானம் சன்மார்க்க ஜக்கியவாலிபர் சங்கமதின் உபநிறுவனமான மாணவர் தேர்ச்சிக் கழகம் 'ஞானேதயம்' என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையை வாரா வாரம் வெளியிட்டது. அதுவே என்எழுத்துக்களுக்கு இடமளித்த சங்கப் பலகை. இது

நடந்தது 1946-ம் ஆண்டில் என் ஞாபகம். மறு ஆண்டின் முற்கூற்றில் என் கவிதை ஒன்று 'வீரகேசரி'யிற் பிரசரமாயிற்று. 1948-ம் ஆண்டில் எனது 'அன்யாரீ' என்ற சிறுகதை 'சுதந்திர' னில் வெளிவந்தது. அதிலிருந்து சுதந்திரன் எனக்களித்த விரிவான பிரசரகளத்தை என் எழுத்துவகில் நடைபெற்ற இந்த விபத்தினால் ஈழம் ஒரு பொறியியலாண்யோ அன்றேஸ் வழக்குரைஞரையோ இழந்துவிட்டது என்ற குறையை என்னருங்கிய கொண்டுக்கிறார்கள்.

வ. அ. இ:- ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலர் நமது எழுத்துக்கணுக்கு இந்தியப் பத்திரிகைகள் இடந்தாவில்லை எனக் கவல்கிறார்களே, அதையிட்டுத் தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

எஸ். பொ. 'தமிழகப் பத்திரிகைகள் நமது திறமையைத் திட்டமிட்டுப் புறக்கணிக்கின்றன' என இங்கு பரவலாகப் பயின்று வரும் அபிப்பிராயத்தை என்ன ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கின்றது. என? உங்களுடைய ஆரம்பகால எழுத்துக்கள் பல இந்திய பத்திரிகைகளிற்குளே வெளிவர்கள் கீட்டு வரும் தமிழ்மனம் வீசவில்லை. என் தாயும் தந்தையும் தொழிலாளிகள். கடும் உழைப்பாளிகள். இந்திலையில் நான் எழுத்துவகிற்பிரவேசித்தது விபத்து அல்லாமல் வேறென்ன? யாழ்ப்பானம் சன்மார்க்க ஜக்கியவாலிபர் சங்கமதின் உபநிறுவனமான மாணவர் தேர்ச்சிக் கழகம் 'ஞானேதயம்' என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகையை வாரா வாரம் வெளியிட்டது. அதுவே என்எழுத்துக்களுக்கு இடமளித்த சங்கப் பலகை. இது

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் தமிழ்த் தொண்டினை

மதித்து ஜெரி மனி நாடு நினைவு முத்திரை ஒன்றினையும் வெளியிட்டது. ஆனால் அதே நூனப்பிரகாசரின் தமிழ்ச் சேவையைப் பற்றிப் பேசக்கூடியதை முரைப் பூதக் கண்ணுடியின் துணைக்காண்டும் சமத்தில் கண்டு பிடிக்க முடியாமலிருக்கின்றது. விபூலாந்தரின் தமிழ்த்தொண்டினை, அவர் மட்டக்கனப்பிற்பிறந்தவர் என்ற ஒரேயொரு காரணத்துக்காக யாழிப்பாணம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. தமிழகமே அவருடைய தமிழ்ப்பணியை உரிய முறையில் ஏற்றுப் பயன்டைந்து கொரவும் பெற்றது. சாதிமதம்-இனம் பிராந்தியம் ஆகியவற்றை முன் வைத்துத்து மிழ்ச் சேவையை மதிப்பிடும் வைத்திக் கிக்களிலிருந்துநம்மவர்கள் இன்னும் விடுபடவில்லை. தென்னகப் பத்திரிகைகள் நம்மை ஆதாரிக்கவில்லை என மனஞ் சவுங்குதல் ஒரு வகைத் தாழ்வுச் சிக்கல் சார்ந்ததே. என்னுடைய எழுத்துக்கள் 1949-ம் ஆண்டு தொடக்கமே பத்துக்கும் மேற்பட்ட தென்னகச் சுருக்கிகளிலே பிரசராக்கியிருக்கின்றன. அன்மையில்தான் கல்கியில் என்னுடைய கீதைக் கதைகள் வெளிவந்தன. தென்னகப் பத்திரிகைகளிலே என்ஆக்கங்கள் வெளிவருவதினாலும் அவற்றிற்கு ஒரு தரமும் மௌனகம் வந்து சேர்வதாக என்று மேல் என்னை நான் ஏமாற்றிக் கொண்டது மில்லை. குறிப்பிட்ட சில தென்னகப்பத்திரிகைகளிலே நமது ஆக்கங்கள் வெளிவருவதினால் அவை பரந்த வாசகர் கூட்டத்தைச் சென்ற நெடுங்கின்றன என்பது வேறு விடயம். பத்திரிகைப் பிரசரம் இப்பொழுது பெரிய

வியாபாரமாக மாறி விட்டது. ‘பிலினஸ்’ உலகில் சில நெறிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். அவை இலக்கிய அளவுகோல் களாக அமைய வேண்டும் என்பதில்லை.

நான் இதுவரை எழுதியுள்ள கதைகளுள் ‘அவா’ ‘தேர்’ ஆகிய இரண்டு கதைகளும் என்னைக் கவர்ந்தவை. அவை சிறந்த படைப்புகளும் கூட. என்னுடைய கதைகள் பல கலைகளிற் பிரசரமாகியுள்ள போதிலும், ‘அவா’ கலைகளின் பிரசரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை ‘தேர்’ சமுத்துப் பத்திரிகைக்காரியானங்கள் பல வற்றிலே தூக்க நோன்பு இயற்றியது. நண்பர் ரஹ்மானின் ஆர்வத்தினால் மட்டுமே அக்கதை அவர் நிர்வாக ஆகிரியராக அமர்ந்திருக்கும் ‘இளம்பிறை’ மாசிகையில் வெளிவந்தது. அவர் தமது அரசு வெளியிடாக வெளியிட்ட ‘வீ’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியின் முகப்புக் கதையாக அது அமைந்ததோடு. பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையன் தொகுத்து ‘சிறுகதைச் செல்வம்’ என்ற நூலில் இடம் பெற்ற இரண்டு சமுத்துக்கடைகளுள் ‘தேர்’ ஒன்றுக்கூட இடம் பெற்றது. இவற்றிலிருந்து இலக்கிய அளவுகோல் என்ற மாயமானின் தரிசனம் சித்தித்ததா?

இது சம்பந்தமாக இன்னை நையும் கூற விரும்புகின்றேன். ‘தானம் தன் வீட்டில் ஆரம்பமாக வேண்டும்’ என்று சொல்வார்கள். இங்கு பிரசரமாகும் வாரப் பதிப்புகள் சினிமா—கவர்ச்சிப்படம்-மர்மக்கொலை முதலியவற்றிற்கே முதலிடம் கொடுக்கின்றன. தரமான இலக்க

கிய விடயதானங்களை நம்முர்ப்பத்திரிகையாளர் எட்டிக்காயாக வெறுக்கிறார்கள் போலும்! இலக்கியச்சுரணை சற்றெனும்இல்லாத நம்பத்திரிகை ‘ஞாருக்கு எதிராகப் போர்க்கிழவும் பொருள்களைத்தொண்டையும் நடத்துகிறார்கள். இவர்களுடைய கவனத்துக்கு என்கருத்துக்களை விசியெறிவதற்குச் சில சமயங்களிற் புனைபெயர்கள் உதவுகின்றன. ஓர் இலக்கிய ஆக்கம் என்பது பொருள்களை வெண்டும் என்கட்டித்த அபிப்பிராயம்.

வ. அ. இ:- நீங்கள் ஏன் அதிகமான புனைபெயரில் ஒளி நிற்கு கொண்டு எழுதுகிறீர்கள்? அப்படி எழுதிக் குவிக்கும் நீங்கள் ஏன் பத்திரிகைத்தொழிலில் இருங்கியிருக்கக்கூடாது?

எஸ். பொ: அதிகமான புனைபெயர்களிலே ஒளிந்த எழுத்தாளி என்ற பழிகாரம் என்னைச் சாரிந்துள்ளது என்பது உண்மைதான். இன்று சமுத்தினமுன்னணி எழுத்தாளர் என்று வெளிச்சம் போடுபவர்களுக்கு சொந்தப் பெயர்களைக் கூட என் புனைபெயர்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ளன. அதற்கான காரணிகளை இப்பொழுது பிரஸ்தாபிக்கநான் விரும்பவில்லை.

சமுத்தமிழ் எழுத்தாளரைப் போன்ற மட்டமான வாசகனை எங்குமே காணமுடியாது. தங்களுடைய கதைகளை மட்டுமே அச்சில் வாசிக்கும் பழக்கமுடையவர்களையும் நான் அறிவேன். வேண்டியவர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோருடைய எழுத்துக்களை மட்டும் வாசிக்கும் பழக்கமுடையவர்களையும் நான் அறிவேன். ‘எஸ். பொ, வின் எழுத்துக்களைக் கண்டிப்பாக படிக்கக்கூடாது’ என்பதை மத்தாக்குக்கைக்கும் ஓர் இயக்கம் இருக்கின்றது. அத்துடன் இலக்கியசிருஷ்டியின் கலையம்சம்

இலக்கியநயம்—தொனிப் பொருளின் வீச்சு ஆகியவற்றைக் கோட்டைவிட்டுவிட்டு, ‘யார் எழுதியது? அவர் சார்ந்துள்ள பக்கம் என்ன?’ என்பவற்றை வைத்தே இங்கு இலக்கிய விமர்சனத் திருத்தொண்டையும் நடத்துகிறார்கள். இவர்களுடைய கவனத்துக்கு என்கருத்துக்களை விசியெறிவதற்குச் சில சமயங்களிற் புனைபெயர்கள் உதவுகின்றன. ஓர் இலக்கிய ஆக்கம் என்பது பொரிலே சில குத்தப்பட்டு எனக்குப் புகழ் வரவேண்டும் என்ற ஆசை எப்பொழுதோ மனத்தில் இறந்துவிட்டது: என் படைப்புகள் ‘யாரோ’ என்ற அனுமதேயனின் படைப்பாகக் களிக்கப்பட்டாலும் கவலை இல்லை. என்பெயர் முக்கியமல்ல. தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பொதுவாகவும், சமூத்தமிழ்க்குக் குறிப்பாகவும் நல்ல படைப்புகள் தேறினால் அதுவே சேமம், இன்னும் ஒன்று. விமர்சனம்—கண்டனம் ஆகிய கட்டுரைகளைப் புனைபெயரில் எழுதுவது சாமார்த்தியமானது. பொக்கன் கணபதி, வெள்ளங்காடுவீ. வீயாகேசதேசிகர் எனத் தொடங்கி டஜன் கணக்காணபுனைபெயரில் எழுதுவது சாமார்த்தியமானது. பொக்கன் கணபதி, வெள்ளங்காடுவீ. வீயாகேசதேசிகர் எனத் தொடங்கி டஜன் கணக்காணபுனைபெயரிலே எழுதிவிட்டேன். இந்தப் புனைபெயர் விவகாரத்திற் பிரதிகூலமான அனுபவம் ஒன்றும் உண்டு. என்னுடைய புனைபெயர்கள் பல வற்றை நாடேன் மறந்து போனேன்!

பத்திரிகைத் தொழிலில் இறங்கவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு சந்தர்ப்பிடிடுவதாக இருந்தது. ஒரு தினசரிப் பத்திரிகைக்கு என்கேவ கிடைக்கக் கூடியதை விடயம் சமூத்தமிழ்க்கூடிய பார்த்தது. பார்த்தையிலும்

நேர்முகத் தோர்விலும் நானே முதன்மையாகத் தெறினேன்: உடனடியாக நியமனமும் கிடைப்பதாகவும் இருந்தது, எனதோழிகளுக்கு இந்தவிட்டயம் பிடிக்கவில்லைபோலும்; அவர்களால் நியமனத்தை நிர்வாகம் ‘சட்சஸ்ட’ ரத்து செய்தது. இப்போது மீள்பார்வை செய்கையில் நான் பத்திரிகையாளனாக மாருததி னால் எனக்கு எவ்வித நட்டாம் இல்லை. என சிந்தனைச் சுதந்திரத்தையும் எழுத்துச் சுதந்திரத்தையும் நான் மிக மிக நேசிப்பவன். இங்குள்ள பத்திரிகையாளர்கள் முதலாளிகளுக்குக் கீழே, கத்தரிக்கோள் சுகிதம் ஒட்டு வேலை செய்தும் தமது பிழைப்பினை நடத்துவதைப் பார்க்கும் பொழுது, இத்தகைய ஒரு அநியாய வியாபாரத்துள் என்னை மாட்டிக் கொள்ளாதது மன நிறைவைத் தருகின்றது.

வ. அ. இ:- ஆனால்?

எஸ். பொ:- நான் நேசிக்கும் சுதந்திரங்களை அனுபவிக்கும் வகையிற் பத்திரிகைத்தொழில் இயற்றும் வாய்ப்புச் சித்திக்கு மானால், நான் அதுபற்றி அனுகூலமாகவே யோசிப்பேன்.

வ. அ. இ:- தங்கள் சிறுகதைகளில் வேறு வேறு விதமான எழுத்து நடையை கையாண்டிருக்கிறீர்கள். இதற்கு தங்களுக்குத் தனித்துவமான நடை அமையில்லை என.....

எஸ். பொ:- அப்படியா? எனக்கு அப்படித் தோன்ற வில்லை பல புனைபெயர்கள் அவதாரங்களிற்கூட வாசக னின் கண்களிலே மன்னைத் தூவி என கருத்துக்களைச் சொல்லிவிடலாம் என்ற ஒரு வகை சாகலங்தான். அப்படி இருந்தும் அந்தப் பொல்லாத

வரசகன் என்னை இனங்கண்டு கொள்கிறோன், அந்த வகையில் என்காலத்தைத் தொடர்வதற்கு புனைபெயர்களின் பட்டியலை நீட்டவேண்டி இருக்கிறது. வசன அமைப்புகளை மாற்றி மாற்றி எழுதுவதில் நான் அதிகரணதான். ஆனால், என எழுத்துக்கள் எந்த ஒரு கையில் அமைப்பிலிருந்தாலும் அவை எழுப்பும் தொன்னியில் எஸ். பொ. வக்குள்ள தனி ததுவம் உயிர்த் துடிப்புடன் இருக்கிறது. அந்தத் தனித்துவம் தான் நான். இந்த நானை அடைவதற்காகத்தான் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் நான் என்று பிறரால் மதிக்கப்படும் நானை அழித்துக் கொள்வதிலும் நானைப் பலிப் பெசருளாக்குவதிலும் முந்துகிறோன். இந்த விளக்கம் சுற்றே கருகாலகப்பட்டால் இதனைப் பிறிதொரு வழியிற் சொல்லலாம். நிதழ்ச்சிக்கூறு, தொடுப்புமறை, இசைப்புப்பாணி, தரம், தளம், பரப்பு, வீச்சு, தொனி, நோக்கு ஆகிய பல அம்சங்களினாலும் கதையின் வார்ப்பு அமைகின்றது. இந்த வகையில் கதையின் வகைநடைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறேன். இறுதியிற்பார்க்கப்போனால், இலக்கியத்தைச் சொற்களின் கலைத்துவத்திலும் விததுவத்திலும் பிரித்தெடுக்க முடியாது. நான் இவ்வாறு அளிக்கும் முக்கியத்துவத்தை விமர்சகர்கள் சிலர் தவறுகப் புரிந்து கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது. ஆற்றல் இலக்கியத்துறைக்கு வந்து தோற்று, விரக்கி மனப்பான மையுடன்விமர்சனத்துறையை அவர்கள் தஞ்சமடைந்தார்கள் என்ற உண்மையை தான் அறிவேனுபடியால், அவர்கள் மீது எனக்கு ஒரு வகை அனுதாபம் உண்டு. நடைக்கு நான் அளிக்கும் முக்கியத்துவம்

கலாசிருஷ்டியின் தொனி பொருளிலே-இஃதின்றி உயிர்த் துடிப்புள்ள இலக்கியம் இருக்க முடியாது. என்று கருதுவன் நான்—எனக்குள்ள பக்தியின் ஒரு பாவமே என்பதை அறியத் தவறிவிடுகிறீர்கள். ‘வீ’ என்ற சிறுகதை தொகுதியிலே நடையின் வகைக்கு ஒன்றூக்க கதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும், வெற்றுமையில் ஒற்றுமை—Unity in diversity— என்பதுபோல் ஓர் ஒருமைப் பாட்டினை இக் கதைகளிலே காணலாம்.

வ. அ. இ:- காண்டேகின் ‘கருகிய மொட்டு’, திம்பர ரகுநாதனின் ‘முதல் இரவு’, தங்களது ‘தி’ ஆகிய மூன்றும் பால் சம்பந்தமான தமிழ் நாவல்களின் பரிமை வளர்ச்சி எனக்கொண்டால், இந்த சகாப்தத்தில் பால் சம்பந்தமான நாவல் எப்படி இருக்கும்? எப்படி இருக்கவேண்டும்?

எஸ்.பொ. ஒவ்வொரு தசாப்த இடைவெளியிலே வெளிவந்த நாவல்கள் இவை. நீங்கள் கருதுவதுபோலத் ‘தி’ பரிமை வளர்ச்சியாக அமைந்திருக்கலாம், குன்றில் ஏறும்பொழுது மந்தகதியும், இறங்கும்பொழுது தீரித்துக்கியும் என்பது பொதுவான நியதி, குன்றில் ஏறும்கதியில் எழுந்தது ‘தி’. இறங்குகதியை ஆரூடம் கூறமுடியாதிருக்கின்றது. ‘எப்படி இருக்கவேண்டும்’ என எல்லைக்கட்டுகள் வகுப்பதற்கு நான் யார்? அது படைப்பாளியின் சுதர்மம். பால் சம்பந்தமான கதைகளை என்ற துறையில் அதிகமாகப் பங்கு கொண்டுமைப்பதைத் தற்பொழுதுள்ள நிலையில் என்மனம் ஒப்பவில்லை என்பதை மட்டும் சூசகமாகக் கூற விரும்புகிறேன்.

வ. அ. இ:- இந்த விடைக்கு வயது முதிர்க்கி காரணம்போலும்!

எஸ். பொ: உங்களுடைய சுயேச்சையை நான் மதிக்கி ரேன். முதிர்ச்சியின்-அதாவது மனே-அறிவு வளர்ச்சிகளின் தாக்கத்தை எழுத்துக்கள் பிரதி பலிப்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால், எழுத்துக்கு வயதில்லை. எனவே, சிறந்த எழுத்தாளனுடைய கலாசிருஷ்டியிலே வயது முதுமை புகுந்து கொள்வது கிடையாது. சான்டிலயனின் வயது என்ன? அவர் அறுபதாம் கல்யாணத்தையுடன் தான்டிவிட்டவர்! ஆனால், அவர் எழுதும் காதல்ரஸம் சொட்டும் சிருங்காரக்கதைகள் Adolescent பருவத்து எழுத்தாளனின் படைப்புக்கள் போன்றே எனக்குத் தொன்றுகின்றன. ‘தமிழில் sex இலக்கியம்’ என்ற முட்டத்தில் நூலொன்று எழுதும் உத்தேசம் எனக்கு இருக்கிறது. அதன் பரப்பு மிக அகவியது. அல்லது உங்கள் கேள்விக்கும் பிறசந்தேகங்களுக்கும் விடையாக அமையும்;

வ. அ. இ: ஈழத்துப் புதுவையில் பித்தன் ஈழத்து லா. சா. ரா. ஈழத்து ஜெகாந்தன் என்று தங்களைச் சூலிசீலர் குறிப்பிடக் கேள்வியப்பட்டிருக்கின்றேன், இதையிட்டு...

எஸ். பொ: நீரிலே அழுங்கிக் கிடந்த சிவன் ‘சனி பகவான் எங்கே?’ எனக்கேட்டதாகப் புராணக் கதை ஒன்று உண்டு. இப்பொழுது அது என் நினைவிலே துளிரத்தது. தாய்நாடு—சேந்தாடு என்ற வாதங்களினால், அன்றேல் வாத்ஸல்யத்தினால், பிள்ளைப் பாசமான அன்றேல் குழந்தைத்தனமான ஒரு போக்கு நம்மவர்களிடம் நிலைத்துவிட்டது. இது தவிர்க்கப்பட்டவேண்டிய ஒரு புதிய ஒன்று. கொப்பூழக்கொடி அறுந்ததும் தாய் வேறு; சேந் வேறு. இரண்டும் இரு தனித்துவங்கள். ஒத்த சாயலே அற்ற முரசு

பட்ட தனித்துவங்களாகக் கூட அவை அமைந்துவிடலாம். இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்கா விலூம் ஆங்கில மொழியே பயிலப் படுகிறது. ஆனால், இரண்டும் இரு தனித்துவங்கள் என்பதை உணர்ந்து அமெரிக்கர் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டினை வரையறுத்து அதற்கு இசைவன் இலக்கியப் பணி புரிய முற்பட்டதினாலேவதான். அமெரிக்க இலக்கியம் என்ற நிலைப் பாரம்பரியம் ஒன்று நிலைத்துள்ளது. ஆனால், இங்கு தேசிய இலக்கியம்பற்றி வாய்கிழியப் பேசுபவர்கள்கூட, தமது நூல்களைத் தமிழகத்திலே பிரசரிப்பதில் ஒரு மகத்துவம் இருப்பதான் தாழ்வுச் சிக்கவில் வாச்சிகிற கள். ‘சமூத்துச் சோழு’, ‘சமூத்துரத்தினம்’ சமூத்துச் சிவானந்தன்’ என்றெல்லாம் இங்குள்ளவர்கள் புனைபெயர் வைத்துக்கொள்வதற்கும் இந்தத்தையதாழ் வுச் சிக்கலே காரணி. ஜெயகாந்தனைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது அவரைத் ‘தென்னகத்து எஸ். பொ. என்று குறிப்பிட்டாலும் தப்பில்லை. அப்படிச்சொல்ல நம்மவர்களுக்கு ஒருவகைக் கூக்கம்! ஒன்று. இப்படிக் குறிப்பிட்டால் ஜெயகாந்தனுக்கு ஆதாயம் எதுவும் இல்லை என்பது எவ்வளவு உண்மையோ, அப்படியே எனக்கு நட்டமும் கிடையாது.

ஆனால், பிற்கொரு விதத்தில் என்னை இந்த மூன்று எழுத்தாளர்களுடனும் சேர்த்துக் குறிப்பிடும்பொழுது எனக்கு மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது. மனிதனுக்கு இயல்பாக உள்ள கயபுகழ் சீநாட்டத்தை இதுபிரிதி செய்வதாகவும் இருக்கலாம். தமிழில் சிறுகதை மூயற்சிகளை எடுத்துக்கொண்டால், புதுமைப்பித்தனையேதற்காலத்

பிதாமகரூஷச் சாட்டுவேன். அடுத்த வளர்ச்சிக் கட்டடத்திலே தீ. ஜான்கிராமனும், லா. ச. ராமாயிரதமும் உயர்ந்து நிற்கின்றார்கள். அண்மைக்கால வரலாற்றில் சுந்தர ராமசாமியும், ஜெயகாந்தனும் தமது தாக்கத்தினைப் பதித்துள்ளார்களே தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் இவை தூவமான மூன்று கட்டங்கள். ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் அத்தகைய மூன்று கட்டங்களுக்கு ஊடாகவும் என்பங்களிப்பு இருக்கிறது என்பது உண்மை இந்த உண்மையைத் தர்க்கர்த்தியாகவும், தத்துவார்த்தமாகவும் நோக்காமல் இப்படிப்பாரமாகத்தனமாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள் என்ற நான் இதனை விளங்கிக்கொள்ளுவேன்.

வ. அ. இ:- நீண்ட சிறுகதை களே குறுநாவல்கள் என்ற மயக்கம் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறதே. இதைப்பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

எஸ். பொ; ‘என்னுடைய படைப்புகளின் பட்டியலைக் கொடுக்கும்போது நாவல் என்றே, சிறுகதை என்றே பிரித்து ஒருபோதும் கொடுப்பதில்லை. கதை-Fiction என்றே அவற்றைச் சொல்வேன்’ என்அண்மையில் மலையாள எழுத்தாளர் வைகம் முகம்மத் பாதீர்க்கருத்து எனக்கு அவ்வளவாகத் தோதுப்படவில்லை. அந்தக்காலத்திலும் டாக்டர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் நமது அவ்யவங்கள் சுகலவற்றிலும் வரும் எல்லா நோய்களைப் பற்றியும் அறிந்திருந்தார்களென்றும், அவற்றைப் போக்குவதற்கான சிகிச்சைகள் சுகலவற்றிலும் அறிந்திருந்தார்களென்றும் நம்பினார்கள். ஆனால் இன்று எல்லாந் தெரிந்த டாக்டர்களுக்கு அவ்வளவு ‘கியாதி’

இல்லை. இன்றைய விஞ்ஞான உலகிலே எதிலும் specialised study தான். கண்ணுக்கு ஸ்பெலிஷ்ட், பல்லுக்கு ஸ்பெலிஷ்ட், இதயத்திற்கு ஸ்பெலிஷ்ட் என்ற ரீதியில்! விஞ்ஞானத்தில் இத்தகைய நூல்களையான சாஸ்திரீய வேறுபாடுகள் நடைமையைப் பெருக்குமானால், இலக்கியத்திலே எழும் சாஸ்திரீய நூல்களைய வேறுபாடுகள் பிரதிகூலமாக அமையும் என் அஞ்சல் தல் ஒருவகை வைத்தீக்கு சார்ந்ததே! பண்டு தொட்டு இருந்துவரும் வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கனிப்பா, வஞ்சிப்பா முதலிய பா. வகைகளை விமர்சகர்களின் மார்சப் படைப்பு என்று கூறிவிடமுடியுமா? பாவினி பல வகைகளும் அதற்கான இலக்கணங்களும் துல்லியமாக வளர்ந்துவிட்டன. கனத்து தையில் பிதித்தன் கதைகள்’ என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், ஆனால், அத்தொகுதியின் முகப்புக் கணதயான ‘துன்பக்கேணி’ சிறுகதையுமல்ல, நெடுங்கதை யுமல்ல; குறுநாவலுமல்ல; முழுமையான நாவல்! இஃது என் கட்டித்த அபிப்பிராயம். சிறுகதையிலே கூடப் பத்துக்கு மேற்பட்ட உபயிரிகளை வகுத்துத் தனித்தனியே இலக்கணமும் கூறமுடியும். இவற்றை எல்லாம் விளக்குவதற்கு தற்பொழுது ஒரு கு வதற்கால வளர்ச்சிக்குத் துணைசெய்ய மாட்டாது. நாவல்குறுநாவல்-சிறுகதை ஆகியன வற்றிற்கிடையில்லைக்கணர்த்தியான குணபேதங்கள் நிரம்பவும் இருக்கின்றன என்று நம்புவதன் நான், இந்த வேறுபாடுகளை விமர்சன ரீதியாக அறிந்து கொள்ள முற்படாது அளவு

ஒன்றின மட்டும் கொண்டு நாவல் என்றும், குறுநாவல் என்றும், பிற என்றும் வகைப்படுத்துதல் அஞ்ஞானம் சார்ந்ததே. ஒரே பக்கத்தில் அடங்கக்கூடிய நாவல் ஒன்றினை எழுதுவதும் 300 பக்கங்களுக்கு மேலாகவும் விரிந்து செல்லக்கூடிய சிறுகதை ஒன்றைக் கலைத்துவ முழுமையுடன் படைத்தலும் சாலுமென நம்புவன் நான்: தற்காலச் சிறுகதை இலக்கணங்களுக்கு அமைவாகவள் அச்சாவான சிறுகதைகளைத் தாங்கித் தமிழிலே வெளிவந்த முதலான சிறுகதைத் தொகை அச்சாவான சிறுகதைகளைத் தாங்கித்த முகப்புகளை வெளிவந்த முதலான சிறுகதைத் தொகுதி ‘புதுமைப்பிதித்தன் கதைகள்’ என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஆசிரியப்பா, கனிப்பா, வஞ்சிப்பா முதலிய பா. வகைகளை விமர்சகர்களின் மார்சப் படைப்பு என்று கூறிவிடமுடியுமா? பாவினி பல வகைகளும் அதற்கான இலக்கணங்களும் துல்லியமாக வளர்ந்துவிட்டன. கனத்து தையில் பிதித்தன் கதைகள்’ என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், ஆனால், அத்தொகுதியின் முகப்புக் கணதயான ‘துன்பக்கேணி’ சிறுகதையுமல்ல, நெடுங்கதை யுமல்ல; குறுநாவலுமல்ல; முழுமையான நாவல்! இஃது என் கட்டித்த அபிப்பிராயம். சிறுகதையிலே கூடப் பத்துக்கு மேற்பட்ட உபயிரிகளை வகுத்துத் தனித்தனியே இலக்கணமும் கூறமுடியும். இவற்றை எல்லாம் விளக்குவதற்கு தற்பொழுது ஒரு கு வதற்கால வளர்ச்சிக்குத் துணைசெய்ய மாட்டாது. நாவல்குறுநாவல்-சிறுகதை ஆகியன வற்றிற்கிடையில்லைக்கணர்த்தியான குணபேதங்கள் நிரம்பவும் இருக்கின்றன என்று நம்புவதன் நான், இந்த வேறுபாடுகளை விமர்சன ரீதியாக அறிந்து கொள்ள முற்படாது அளவு

வ. அ. இ:- விளங்குகின்றது. எனக்கு உடன்பாடான கொள்கையை நீங்கள் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். ★

தன்னுடைய காலில் உள்ள எக்சீமா சுகமடைய சின்னவர் அப்படிச் செய்துகொள்ளலாம். ஆனால் முழு சமுதாயத் திலும் மண்டிக் கிடக்கும் எக்சீமாக்களை சுகப்படுத்த.....!

எக்சீமா

—தெளிவத்தை ஜோசு

காறுப்பில் சிவப்புக் கரை போட்ட கம்பளியின் கதகதப்பு அதிகாலைக் குளிருக்கு இதமாக இருக்கிறது.

இருந்தும் பஸ்லைக் கடித்துக் கொண்டு பிளாங்கட்டை உதறி விடடுச் சின்னவர் எழுந்துவிட்டார்.

கண்ணைக் கூசுக்கி விட்டுக் கொண்டார். கருமை இன்னும் விலகவில்லை. நிலம் தெளிய வில்லை.

காலைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டார். சொற்சொற் வென்றுந்தது - கல்லைப்போல். கணுக்காலுக்குக் கீழிருந்து முக் கால்வாசிப் பாதம், கணங்கரேல் என்று - தடவும் கைக்கே நிறம் தெரிகிறது.

கட்டிலை விட்டிறங்கியவர் மெதுவாக காலை ஒருக்களித் தூன்றி நடந்து கோடிப் பக்கம் போய் அமரிகின்றார்.

அ வ ர்
அ ம ர் வ
தற்கும் 'த
டாவ்'வெ
ன்றுக்கரை
த்தகரத்
தில்லேதா
கனமான
ஒன்றுவிழு
வதற்கும்
சரியாக
இருக்கிறது.

அதிர்ந்துபோய் எழுந்தவர் மறுபடியும் அமர்ந்தார்.

அறையவேண்டும் ரூஸ்கல் களை என்று முன்னேப் வண்ணம் நடந்தவர், அன்னைந்து 'கம்பளி மாசி' மரத்தைப் பார்க்கின்றார்.

காணேரம் வளர்வதுக்கு மேலாக கிளை படர்ந்து நிறமரத்தில் சடைசடையாக கம்பளி மாசிப் பழங்கள்.

பள்ளிக்கூடம் போகும் பையன்கள் பழம் வீசி ஏறியும் கம்புகள் கிளையில் தொடுகி நிற்கின்றன.

அப்படித் தொங்கி நிற்கும் கம்புகளில் ஒன்றுதான் அய்யா உட்கார்ந்து நேரம் பார்த்து 'டமார்' என்று தகரத்தில் விழுந்திருக்கிறது.

மரத்தைப் பார்த்து நடந்துவர் காணேரக் கல்லில் காலை உரசிக் கொண்டார்,

கரீரென்றது. வலது காலைத் தா க கி இடதுகையால்லிலை சாகத்தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டார்.

மாடுபுண் ணக்குதின் பதுபோல்

'மொசு மொசு' வென்று விரல்கள் அந்தக்கறுப்பின்மேல்மேய்ந்தன. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்

கொள்ளமுடியாமல் வாசல் கல்லில் அமர்ந்து காலைத்தூக்கி இடது துடைமேல் வைத்துக் கொண்டு 'பரக் பரக்' கென்று சொரிந்தார். அரிப்பு அடங்குவதாக இல்லை.

விரலைத் திருப்பிப் பார்த்தார். விரல்களில் நகத்துக்கு மேலாக காலங்குலம் சதை மேவி நின்றது.

நகம் கடித்கும் பழக் கம் பொல்லாதது என்பதை உணர்கின்றார்.

வெடித்துக் கிளம்பும் பேயரிப் பிற்கு ஈடுகொடுத்துச் சொறிய நகம் இல்லை.

காலை விந்தி விந்தி நடந்தவர், ஜன்னல் விளிம்பில் இருந்த சீப்பை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் அமர்ந்தார்.

அரிப்பு அடங்கியதும் இலே சாக எரிச்சல் தொடங்கியது. பொட்டுப் பொட்டாய் நீர்துளிர்த்து நின்றது. சாரத்தை இழுத்து அதன்மேல் போட்டு ஒத்திக்கொண்டார்.

பையன் தேனீர் விளாவிக் கொண்டிருந்தான். பலகைக் கட்டையை இழுத்துப்போட்டு அடுப்படியில் உட்கார்ந்தவர் காலைத்துக்கிடுப்புமேடையில் வைத்துக்கொண்டார்.

நீர் கசியும் அந்த இடத்துக்கு அடுப்பு மேடையின் மண்குடுமிகுவும் இதமாக இருந்தது.

பட்சிகள் ஒசை எழுப்பத் தொடங்கியதும் கால் மறையக் கட்டிய வேஷ்டியுடன் நொண்டுவது தெரியாமல் நொண்டி நொண்டி பிரட்டுக்களத்தை அடைந்தார்.

வெற்றிலைவாயும் வெறுங்காலுமாய் பெரியவர் நின்று கொண்டிருந்தார்.

கைப்பிரம்பை ஊன்றி அதன்மேல்வளையில் வாவு கமாக

சாய்ந்து கொண்டிருந்தவரின் வேஷ்டி முழங்காலுக்கு மேல் மடிந்து முன் னிடைக் குள் சொருகி நின்றது.

கைச் செக்கிரேவில் லயித் திருந்த பெரியவர் முதலில் பாரத்தது சின்னவரின் 'கணுக்கால' மறைக்கும் வேஷ்டிக் கட்டை பிறகு பார்த்தது அவருடைய முகத்தை.

‘கேட்டுக் கூட்டுருப்புல் வேட்டி கட்டிக்கிட்டா மலையேறி வேலைபாக்க முடியுமான்னு படியளக்குற தொரைகேஷ்குறன்’ என்று சின்னவருக்கும் தனக்கும் மட்டுமே கேட்கச் சூடியதாக முனகிக் கொள்ளுகின்றார்.

* * *

சின்னவரின் பாதத்தில் ஒரு சத அகலத்துக்கு, இலேசாக அரிப்புத் தொடங்கியபோது சொரிந்துகொள்வதுடன் நிறுத்திக் கொண்டார்.

அதே பிறகு ஜம்பதுசத அகலமாகி ஒரு ரூபாய் அகலத்துக்குப் பட்டரத் தொடங்கியதும் தான் ‘இது என்னவாக இருக்கும்’ என்னும் ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார்.

பூச்சிக்கடியா, படையா, சிரங்கா, என்று நிர்ணயித்துக்கு கொள்ள முடியாமல் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு மாத காலத்துக்குள், அதுவளர்ந்து கால் வாசி சிப்பாத தடை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டது.

தோட்டம் சுற்றிப் பார்க்க வந்த டில்பெண்சர், கொழுந்து லொறியில் ஏறிப்போய்விடும் உத்தேசத்துடன், கொழுந்து நிறுக்கும் இடத்துக்கு வந்து, இன்னும் லொறி வராத தால் சின்னவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

சந்தர்ப்பம் அப்படி ஏற்பட்டிராவிட்டால் சின்னவரை மதித்து டக்டர்யா பேச்சுக்கு வந்திருக்க மாட்டார்:

அவரெல்லாம் பரம்பரை பரம்பரையாக கால்சட்டை தொப்பிக்காரரிகள். சின் வரோா!

கேவலம், வாசல்கூட்டும் வைரனின் வயிற்றிலே பிறந்து ஏதோ அரைகுறையாகப் படித்து விட்டு எப்படியோ சின்னக் கணக்கப்பிள்ளையாகி இன்று 'ஸ்டாப் குவாட்டர்சில்' குடிநூழந்தவர்.

அவருக்கும் இவருக்கும் எடுமா!

சின்னவரின் காலைப்பார்த்த அய்யா, "திஸ் இஸ் எக்ஸீமா" என்றார்.

சின் வரி மெளனமாகத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டார்.

"காலை சுத்தமாக வைத் திருக்க வேண்டும். தினசரி கழுவ வேண்டும்; அதெல்லாம் கவனிக்காததால்தான் இது போன்ற தேவல் வியாதிகள் உங்களுக்கு வருகின்றன....."

அய்யா உங்களுக்கு என்று சின்னவருக்குத் தனியாக உபயோகித்த மரியாதைப் பதமல். எந்த சமூகத்தை நம்பி வயிறு வளர்க்கின்றாரோ அந்த சமூகத்தையே அப்படிக் கிண்டலாகக் குறிக்கின்றார் என்பது 'உங்களுக்கு' என்ற சொல்லில் அவர் கொடுத்த அழுத்தத்தில் புலன்தியது.

"ஐயான்று சப்பாத்து மேசல் காலை வைச்சிருக்கின்க. பங்களை வுக்குப் போன்பற்றமும் சிலிப்பரிலே வைச்சிருப்பின்க, என்னுலே ஆவுமாங்க, தோ பாருங்க எட்டேட்க்கர் உச்சிக்கு ஏறி பத்தேக்கர் வறக்கட்டுல ஏறங்கு னேன்னு காலா, கையா எதைப் பாக்குறது....."

அது கெடக்கட்டுங்க, அய்யா இதுக்கு மருந்து தருவிங்களா? நானும் ஏதேதோ போட்டுட டேன்... ஒன்னுக்கும் மசியலே..

"இது சிம்பிள் கணக்கப் பின்னே, ஒரு சின்னப் போத்து அனுப்புனு ஒரு மருந்து அனுப்புறேன். கெபாலிக் கோப் தெரியதா, செவப்பு நெறத்துல... சுடுதன்னீ போட்டு கருவிட்டு, மெதுவா ஒத்திட்டு கோழி மயிரிலே தொட்டுத் தொட்டுப் போட்டுவே. சரியா! ரெண்டே கெண்மயில் கால்சுகமாயிறும்..."

சின்னவருக்கு திருப்தியுடன் கூடிய மகிழ்ச்சி. கால் ஒன்றுக்குமே ஆகாது போய்விடுமோ என்று பயந்துபோயிருந்த வருக்கு அய்யாவின் பேச்சு வரப்பிரசாதம்போல் இருந்தது,

"ஆறிப்போட்டிரும் தானுங்களே!" என்று மீண்டும் கேட்டு உறுதிப்படுத்தி கொள்கின்றார்.

"ஆருமே...! சின்ன கிளாக் கர்யா தங்கச்சிக்கு இதை விட மோசமா இருந்துச்சே... நானே பின் கழுவி மருந்து போட்டேன். ஒரு மாசத்துல தனும்பு கோட இல்லாம்போக்கு..."

'அவங்களும் கால் கை கருவாமே, குளிக்காமே இருந்தாங்களோ' என்று சின் வரி நினைத்துக் கொண்டாலும் கேட்க வில்லை.

"அந்த அம்மாவுக்கும் இதே எடத்துலயாங்கு" என்று கேட்வர் அய்யா ஒரு வினாடி தயங்கியதைக் கண்டதும் 'ஏன் கேட்டோம், நமக்கேன் வீண்வம்பு' என்று எண்ணிக் கொண்டார்: "ஒரு வினாடி தயங்கிய அய்யா 'மெளனங்காலுக்குக் கொஞ்சம் மேலே...' என்றபடி வொறி யில் ஏறிப் போய் விட்டார்.

'நானேதான் கழுவி மருந்து போட்டேன்' என்று அவர் கூறியதிலிருந்து 'மொளங்காலுக்கு கொஞ்சம் மேலேயா இருக்காது கொஞ்சம் கூடவே மேலேயாத்தான் இருக்கும் என்ற எண்ணிக் கொண்டவர் 'எந்த எடமா இருந்தா எமக்கென், இது ஆறுமை சரி' என்றவாறு காலைப்பார்த்தார்.

தோல் வெடிப்புற்று, நீர்க்கிந்து காய்ந்து, கோரமாகக் கிடந்தது அந்த இடம்.

கர்பாலிக் கோப் போட்டுக் கழுவி விட்டு மிகவும் நம்பிக்கையுடன்தான் அய்யா அனுப்பிய மருந்தைப் பூசத் தொடங்கினார் சின்னவர்.

ஆனால் கால் அரையாகி முக்கால் வாசிப் பாதமும் கன்னங்கறேல் என்று சொறிக்கல்லாய்மாற மாற அவருடைய நம்பிக்கையும் மாறிவிட்டது.

அந்தம் மாவுக்கு கீது அதே மருந்தை தனக்கும் கொடுத்திருப்பார் என்று அவர் நினைக்கவில்லை,

மருந்து வியாதிக்கேற்றவர்கு வித்தியாசப்படாமல் ஆனுக்கேற்றவாறு வித்தியாசப்படுவது என்ன வித்தையோ!

அய்யாவின் மருந்துதான் காலை ரொம்ப மோசமாக்கிவிட்டது என்றாலும் தப்பிக்கில்.

அய்யா கொடுத்தனுப்பிய மருந்து போது தலைத் தாக்கி தலையச்சுற்றி வீசிவிட்டு ஒரு 'நிக்கோடம்' டின்னை வாங்கி வைத்துக் கொண்டார்.

அடுப்புக்கு மேல் இருக்கும் கறுத்த சுவருக்கு சண்னும்பு அடித்தது போல் பாதத்தில் நிக்கோடமை பூசிக்கொண்டு விந்தி விந்தி நடக்கும் சின்னவரைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கும்.

இரு மனிதன் சந்தோஷமாய் இருக்கும்போது அவன் எழுத விரும்புவதில்லை. அவன் அப்படியே சந்தோஷமாகவே இருக்கவே விரும்புகிறன்.

ஆம்: ஏனெனில் சந்தோஷம் என்பது ஒரு நிரம்பிய முடிவு. (Happiness is an end in itself) சந்தோஷமின்மையின் ஒரு சௌகரியம், அதுதான். சந்தோஷமின்மையை நீ வேறு எதற்காவது மாற்ற விரும்புகிறும்.

ஆக உன்னுடைய எழுத்து துக்கத்தினின்றுதான் தோன்றுகிறது. எல்லா எழுத்துமே சந்தோஷமின்மையிலிருந்து தோன்றுப்பதாக விடும்:

—ஜோர்ஜ் லூயி போர்ஜஸ்!

மட்டக்கொழுந்து மலைய பார்வையிட்டுவிட்டு இறங்கிக் கொண்டிருந்தவர் காணித்தான்டுவதற்காக காலைடில் கிடந்தகல்லில் இடதுகாலை ஊன்றினார். கால் ஆடிசூளும் தடுமாறிப்போனவர் சமாளித்துக்கொண்டு ஒரு எட்டில் காணித்தாவிலும் வைத்து காலை ஊன்றி நின்றார்.

தடுமாறிச் சமாளி தவரை தான்டும் போது: நீட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு தேவிலைக் கம்பு எக்சீமாவில் கீறிவிட்டது. சர்ர் என்று சின்னவருக்கு உயிர் நிலையில் அடிவிழுந்தது போல் வயிற்றுக்குள்ளே ஒரு கழற்சி.

கண்கள் கலங்கி விட்டன.

காலை இறுகப் பற்றிப்பிடித்த படி தேயிலைக்குள் அமர்ந்து கொண்டார்.

பூசப்பட்டிருந்த நிக்கோடத் துக்கும் மேலாக தண்ணீரும் இரத்தமும் கசிந்து இழைந்து கொண்டிருந்தது.

மெளனமாக சிறி து நேரம் அழுது ஆற்றிக்கொண்டவரி லேசாக மன்னைத் தெள்ளி கசியும் நீருக்கு மேல் தூவி விட்டுக் கொண்டார்.

இது போல் எத் தனையோதடவைகள் கம்பும், கல்லும், குச்சியும் கிறிப் பிளந்திருக்கின்றன- அப்போதெல்லாம் அவர் இரத்தம் வடியும் காலுடன் பெரிய வரிடம் வந்து முறையிடுவார்.

“பாத்திங்களா, இந்த எளவுக்காகத் தான் ஒரு சப்பாத்தை மாட்டிக்கிற உங்களைக்கேக்கிறேன்...” என்பார் அழாத குறையாக.

பெரிய வரா அசைந்து கொடுப்பார்: “என் காலைப் பாருங்க, எத்தனை காயம், எத்தனைக்கிறல், எனக்கு சப்பாத்து போட்டுக்குற தெரியாதா? தொரை ஒரு மாதிரியா பாப்பானே ‘என்ன இனைக்கு சப்பாத்தோட வர்க்கு, நாளைக்கு கார்ல வருவாரோ’ என்று கருவிப் பிட்டான்னு நாம அவ்வளவுதான்...”

அதற்கு மேல் பெரியவரிடம் வாதாடியும் பயனில்லை என்பது சின்னவருக்குத் தெரியும்.

நேராக துரையிடம் போயும் கேட்டு விட முடியாது. ‘இவனும் திங்க மாட்டான் திங்கிறவைனையும் விட மாட்டான் வைக்கட்போருல் படுத்துகிட்ட நாய் மாதிரி’ என்று முனியபடி நடந்து விடுவார்:

காட்டோரத் தேயிலையில் பாசி மண்டுவது போல் காலில் கறுப்பு மன்றிக் கொண்டே இருந்தது.

‘இதுக்கெல்லாம் ‘இங்கிலீஸ் மருந்து’ ஒத்துக்கொள்ளாது’ என்று பலரும் கூறக் கேள்விப்பட்ட சின்னவர்ட்டவனிக் கூள்ள ஒரு மலையாள வைத்தியிடம் போய் காலைக்காட்டினார்:

“கேஸ் முந்திப் போச்சு” என்று தொடங்கிய வைத்தியர் காலை நன்றாக உற்றுப் பார்த்து விட்டு தான் ஒரு மருந்து தருவதாகக் கூறி “அடுத்த வாரம் வரணும்..... தோலுக்கு பூசி ஆவப்போற இல்லை, உள்ளுக்குடிக்கணம்.” என்றார்

“மொதல்ல வயினைக் கழுவணும், பெறகு பத்தியம் இருக்கணம், இறைச்சி கிடைக்காதாது..... வாரக்கெழுமை வரட்டும் நான் ரெடிபன் ணி த்தாறன்” என்று அனுப்பி விட்டார்.

அவர் சொன்ன தினத்தன்று சின்னவர் போய் நின்றார். ஒரு கிறிய ஹோர்ஸிக்ஸ் போத்தல் நிறைய லேகியமும், வயிற்கேட்டத்துக்குக் குடிக்க ஒரு பொட்டலும் கொடுத்த வைத்தியர் ‘முப்பது ரூபாய் முடியுது’ என்று முடித்தார்.

‘காசைப் பார்த்தால் காலைப் பார்க்க முடியாதே’ சின்னவர் தன்னை ஆறு தல படுத்திக் கொண்டார்.

காசை வாங்கி மேனையில் போட்டுக் கொண்டே வைத்தியர் கூறுகின்றார் ‘புண்ணை வரத்தம் கிசியக் கூடாது! நகம் படக்கூடாது! நல்லா அரிக்கும், சொறிஞ்சு ரத்தம் வந்ததோ இந்த ஜென்மத்தில் ஆருது... கனுக்காலுக்கு மேலே ஏறுசேர, அவ்வளவுதான்..... காலமுழுக்கப் படர்ந்துவிடும் ஒரு கால ஊனமானுவும் ஆச்சரியப்படுகிறதுக்கில்லே...’

சின்னவர் பயந்து போனார்:

‘நான் தோட்டத்துல் கணக்கப் பின்னோ, வைத்தியரே, தேயைக்குள்ள ஏறி ஏறங்கயிலே குச்சி கிச்சி உரசாமலா இருக்கும்? ரத்தம் வராமலா இருக்கும்...?’

வைத்தியருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. டிராயருக்குள்கையை விட்டு முப்பது ரூபாயைத் தூக்கி மேசை மேல் போட்டுவிட்டு சின்னவருக்காக மேசைமேல் எடுத்து வைத்திருந்த மருந்து போத்தனை விருட்டென்றிழுத்து அவ்மாரியில் மற்ற போத்தல்களுடன் வைத்து விட்டார்.

‘நான் மருந்து கொடுத்தாசொவமாகனும். காக்கு மட்டும் நான் வைத்தியம் பாக்குற தில்லே. புன்னு லரத்தம் வரப்புடாதுன்னு வராம பாத்துக்கிறனும்’ என்ற வாறு ஒரு மலையாளப் பத்திரிகைக்குள்புதைந்து கொண்டார்.

அவரை சமாதானப் படுத்தி மருந்தை வாங்கி கொள்ள சின்னவர் பட்ட பாடு!

கடைசி முறையாகவும் பெரிய கணக்கரிடம் கேட்டு

மனமொடிந்துபோன சின்னகணக்கரால், ஒரே ஒரு முடிவுக்குத்தான் வரமுடிந்தது.

வெற்றிலை வாயும் வெறுங்காலுமாய் பெரியவர் பெரட்டுக்களத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். புதுச்சின்ன வரை இன்னும் காணவில்லை.

‘டக்டக்’ கென்ற சப்தம் சின்னகணக்கப்பின்னோவீட்டுப் படிகளில் கேட்கிறது:

முழங்காலுக்கு மேல் முடிந்து முன்னிடைக்குள் சொருகிய வேஷ்டியுடன், கைச் செக்கிறோலின் வித்திருந்த கணக்களையரித்திப் பார்த்தவருக்குப் பகிரென்றது.

அரைக்கால் சட்டை, சப்பாத்து, மேல்சோடு சகிதம், சின்ன துரை போல் வந்து கொண்டிருந்தார் சின்னகணக்கப்பின்னோ.

வாசகர்களே நீங்களும் விமர்சகராகலாம்!

தமிழுதில் வெளிவரும் எல்லா அப்சங்களையும் வாசித்துவிட்டர்களா? வாசித்தவற்றுள் சிறுகைதை ஒன்றையோ கட்டுரை ஒன்றையோ அல்லது எந்த அம்சமானாலும் சரி உங்கள் மனதுக்குச் சிறந்தவையாகப்பட்டால். அது ஏன் சிறந்ததாக இருக்கின்றது? எங்கெங்கே அந்தப் படைப்பில் பலவினங்கள் தென்படுகின்றன? என்று ஒருநேரமையான விமர்சகராக இருந்து, விமர்சித்து அனுப்பும்படி வேண்டுகின்றோம்.

சிறந்த இரு விமர்சனங்களுக்கு ஈழத்துப் படைப்பு ஓவ்வொன்று பரிசீலிக்கப்படும். விமர்சனக் கட்டுரை ‘தமிழழு’ தில் முன்று பக்கங்களுக்குள் அடங்கியதாகவிருக்கவேண்டும். கட்டுரை கிடைக்கவேண்டிய கடைசித் திகதி யூலை மாதம் 15-ம் திங்கதி. கட்டுரை அனுப்பவேண்டிய முகவரி;—

ஆசிரியர், ‘தமிழழு’, 101, வேக்கந்தை வீதி, கொழும்பு—2.

ஏப்பொழுதோ வேருன்றிவிட்டது.

“ஜயா கூப்பிட்டிங்களாம்” கதிரவேலு பணிவோடு பேசி அன். சாய்வு நாற்காலியில் சாந்தமாக அமர்ந்திருந்திருந்த கிளாக்கர் பேசினார். ஏன் நூர் “ஆமா நான் தான் அழைத்தேன். வேறொன்றிற்கும் இல்லை. உன் மகனுக்கு அந்த வேலை சரிவாராது என்பதை சொல்வதற்காகத்தான் கூப்பிட்டேன்”.

அந்த சொற்களைக் கேட்ட வுடன் தேயிலையின்மேல் படரிந் திருக்கும் பனித்துளிகள் கதிரவன் ஒளிபட்டு மறைந்துவிடுவதுபோல், அவனுடைய நம்பிக்கை ஊற்று வற்றிவிட்டது. இருந்தும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் “ஜயா சொன்னது ஒன்றும் வினங்கவில்லைக்களே.....” என்றான்.

அதாவது கதிரவேலு நான், உன் மகனுக்குந்தான் அந்த வாய்ப்பை அளிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தேன். நான் விசயத்தைச் சொல்லுமுன் கணக்கப்பிள்ளை தன் மகனுக்குத் தரச்சொல்லி துரையிடம் கேட்டுவிட்டார். துரையும் சம்மதம் தெரிவித்துவிட்டார். துரையின் சொற்களையீறி எனக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. இன் மெரு சான்ஸ் வரட்டும் தருகிறேன். என்று கிளார்க்கர் முடித்து விட்டார்.

கூடைக்குள் கிடக்கும் கொழுந்துபோல் வாடி வதங்கிய முகத்துடனிருக்கும் கதிரவேலுவை அவனுடைய வீட்டில் உள்ள அனைவருமே கேட்கின்றார்கள். எல்லோருடைய கேள்விகளுக்கும் அவனுடைய ஒரே பதில் “மெளனம்” தான் சாதித்த தான். ஆனால், தொடர்ந்து சாதிக்கழுடிய வில்லை. எப்படியும் சொல்லித்

தானேயாகவேண்டும். அதனால் கதிரவேலு பேசினான்.

கணக்கப்பிள்ளையின் மகனுக்கு அந்த வேலையைத் தரப்போருங்களாம். இன்னென்று வேலை வந்தால் தருவதாகக் கிளார்க்கரையா சொன்னார். அதை நெனைச்சி என்ன பிரயோசனம். நமக்கு கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். நாலும் நாலு எழுத்து படிக்கத் தெரிந்து, குடை பிடிக்கும் ஒரு உத்தியோகம்பாரித்து, என்னுடைய சொல்லையும் கேட்க ஒருத்தன் இருந்தால், என் மகனுக்கும் வேலை தேடி வரும். நான்தான் இப்படிஇருக்கேனே! எனக்கும் எந்த நாதி இருக்கு! கேட்டவுடனேயே கொடுப்பதற்கு! அவனுடைய ஒவ்வொரு சொல்லும் வாயிலிருந்து வரவில்லை. நெந்துபோன உள்ளது தின் அடிப்பாகத்திலிருந்து வந்தன.

கதிரவேலுவின் வீட்டிலிருந்தோ அல்லது துரையின் பங்களாவிலிருந்தோ மேமு பன்னாம் எங்கிருந்து பார்த்தாலும் அம்மன் கோயிலின் கோபுரத்தில் வீற்றிருக்கும் கலசம் மட்டும் தான் தெரிகிறது. ஆனால் அக்கோயிலின் அடித்தளத்தில் பதிந்திருக்கும், அத்திவாரக்கல் ஒருவருக்கும் தெரிவதில்லை.

கதிரவேலுவும் தனது வாழ்வில் கோபுரத்தை எட்டிப்பிடிக்கத்தான் முயற்சி செய்கிறேன். சிலருடைய வாழ்வின் கோபுரத்திற்கு அவனும் ஒரு அத்திவாரக்கல். ஆனால் அந்த அத்திவாரக்கல் இருந்த இடத்திலேதான் இருந்தது. ♣

கடைசிப் பக்கங்கள்

ஞக்குப் பதிலளிக்கும் மேடையாகவே அதை ஆரம்பித்தார்.

நானும் இந்தக் கடைசிப் பக்கங்களை எடுத்துக் கொள்வது அப்பாஸ், கஸ் தூரிரங்கன் போல் எழுதி அறிஞர் களிடையே செல்வாக்குப் பெறுவதற்கன்று. அந்தளவுக்கு ஆற்றல் இருக்குமோ என்பது ஜயப்பாடு தான். ஆனால், இலக்கிய உலகில் நடக்கும் தில்லுமுல்லைகளை, நல்லவைகளை வாசகர் கூக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்ற ஒருவித அவாதான். இந்தகடைசிப் பக்கங்கள்.

* * *

கடைசிப் பக்கங்களைச் சவீரித்த பின்பு வாசகர்களுக்கு என்ன சொல்லவேண்டுமென்று என்மன மேம் போராட்டமாகின் எழுத்தாளர்களுக்காமிபோன்று உள்ளதை உள்ளபடியே நேர்மையாகச் சொல்லு என்று என்மனம் உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தது. திருக்குருசாமி அவர்கள் ஒரு இடத்தில் ‘ஈழத்துப் படைப்புக்களில் கனதி உண்டு. கலை துவம் இல்லை’ என்று சொல்லியிருந்தாரே—அதைப்பற்றி முதலில் சொல்லு என்று, என்மனம் எனக்கு வழி காட்டியாக அமைந்ததுமன்றி, ஒரு நண்பன்—நல்ல இலக்கிய ரசிகன் சொன்ன கருத்தை ஆதாரமாக வும் நினைவுத் தடத்திலிருந்து எடுத்துத் தந்தது.

இலங்கையில் இந்தக் கடைசிப் பக்கத்தை ஆக்கிரமித்தவர் டொமினிக் ஜீவாதான். அதுகும் தமிழழுதில் வந்த இரண்டொரு பிரச்சினைக் கட்டுரைக்

அந்த நண்பன் ஒருமுறை “ஸமுத்துச் சிருஷ்டகளில் பிரசாரங்கள் தான் கூடுதலாகத் தொனிக்கின்றன. பொறுமையாக இருந்து வாசிக்க முடியவில்லையே. இதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறோம்?” என்று கேட்டிருந்தான்.

இந்தக் கேள்வி கு ஜெயகாந்தன் சொன்ன கருத்துத் தான் ஞாபகத்தில் வருகின்றது ‘பிரசாரமில்லாத இலக்கிய மில்லை’ என்று சொன்ன ஜெயகாந்தன் “பிரசாரங்கள் இலக்கியமாவது சிறப்பு இலக்கியம் பிரசாரமாவது வீழ்ச்சி” என்று கூறியிருப்பது எவ்வளவு தோதாப்படுகிறது.

டாஸ்ட்டாய். மாக்ஸிம் கார்க்கி, செக்கோவ், மிகயில் சொல் கோவ் போன்றவர்கள் படைப்புக்களில் பிரசாரங்கள் தான் செய்தார்கள். ஆனால் அவைகளில் ஒரு சிறப்பு இலக்கியம் பிரசாரமாகியிருப்பது தான்.

இன்றைய ஈழத்துப் படைப்புக்களை உற்று நோக்கினால், அநேக மானவை கடையென்று மகுடமிட்டு இருப்பதுவைகளில் கட்டுரையின் சாய்வே படிந்திருக்கிறதை நாம் காணலாம். இதற்கெல்லாம் காரணம் இன்றைய விமர்சனப் புலிகள் தான். தங்கள் தங்கள் ‘போக்குவரைப்’ பற்றி ஒரு படைப்பாளி விபரி தது விட்டால் — கடைகட்டுரையாக இருந்தால் என்ன கட்டுரைக்கடையாக இருந்தால் என்ன. “ஆஹா, அருமையான சிருஷ்டி. தமிழகத்தில் கூடும் படிப்படைக்கப்படவில்லை என்று துதிபாடும் குருட்டு விமர்சகர்கள் இருக்கும் வரைக்கும் இப்படியான இலக்கிய விபச்சாரம் நடைப்பதில் வியப்பன்று, இது தடுத்து நிறத்தப்பட வேண்டும் அப்போது தான் நல்ல கருத்துக்களோடு, வாசகனுக்கு நிறைவு

தரக்கூடிய கலெத்துவமான படைப்புக்கள் நாம் அறுவடை செய்யலாம்.

கடைசிப் பக்கங்கள் என்று திட்டித்தீர்க்கவா இந்தப் பக்கங்களை ஆக்கிரமித்தீர்கள்? நல்லவைகள் இலக்கிய உலகில் நடக்க வில்லையா? இப்படி என்ன நீங்கள் கேட்பீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியாமலில்லை. நல்ல சம்பவ மொன்று ஈழத்திலக்கிய உலகில் அன்றையில் நடந்தேறி யிருக்கிறது துறை கண்காட்சியைத் தான் குறிப்பிடுகிறேன். ஈழத்து நவீன இலக்கியத்திலுள்ள குறைபாடுகளை நேரில் காணத்தக்கதாக அந்தக் கண்காட்சி அமைந்திருந்ததே — அதற்காக — அனைத்துவகத் தமிழாராய்ச்சி கழகத்தினருக்கு நாம் நன்றி பாராட்ட வேண்டும்.

குழந்தை இலக்கியம் — பிற மொழி இலக்கியங்களை நம் மொழியில் மொழி பெயர்த்தல் ஆகிய துறைகளில் நாம் கொஞ்சம் பின் நிற்கிறோம் என்பதை அந்தக் கண்காட்சியில் வெளிப்படையாகக் காணக்கூடியதாக விருந்தது.

இன்னேன்றும் இச் சந்தர்ப்பத்தில் உங்களுக்குச் சொல்லியாக வேண்டும். ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி என்னென்னவோ பெருமைகள் பேசிக்கொள்ளும் நாம் நல்ல, தரமான இலக்கியங்களை புரிந்து கொள்ளாத நிலையிலும் இருக்கிறோம் என்பதை, அங்கு பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டிருந்துகைச் செல்வி, தென்றாவி போன்ற மற்றந்த பத்திரிகைகளைப் பார்க்கும் போது எனக்கு ஏற்பட்டது. உங்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன்.

With best Compliments

from

M/s Ranjana Stores

52, Bankshall Street,
COLOMBO-11

Telephone: 25851

With the best Compliments

S. H. TEXTILES

No 214, 2nd Cross Street,
COLOMBO.

Telephone: 28739

அரிசி, மா முதலீய சாமான்கள்
தில்லறையாகவும் மொத்தமாகவும்
நிதான விலையில்
எங்களிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்

ஞானமணி அன் கோ

177, காஸ்வேக்ஸ் லீதி,

கொழும்பு.

தெலிபேடி : 21034

101, வேக்கந்தை லீதி, கொழும்பு-2இல் வசிப்பவரான சி. மகாலிங்கம் அவர் கூலி கொழும்பு வாசகர் பேரவைக்காக கதந்திரன் அச்சகத்தில் அச்சிட்டுப் பிரகாரிக்கப்பட்டது.